

ΒΟΥΝΕΣΙΩΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

Εφημερίδα του Συλλόγου Μορφοβουνιωτών
Χρόνος 2ος Αριθμός φύλλου 9
Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή
Διμ. έκδοση ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 88
Διεύθυνση Αγ. Αναστασίας 5 Περισσός Αθήνα

ΧΡΟΝΟΣ ΜΠΑΙΝΕΙ ΧΡΟΝΟΣ ΒΓΑΙΝΕΙ...

Μιά χρονιά ακόμα πέρασε. Ο Δεκέμβρης φτάνει στο τέλος του και μαζί του και το 1988. Η μέρα θρέφει το μήνα και ο μήνας το χρόνο- λέει η παροιμία, φτάσαμε πάλι στο τέλος αυτής της διαδικασίας αλλά και στην αρχή της ταυτόχρονα. Γιατί με το ξημέρωμα του 1989 αρχίζει και πάλι το μέτρημα απ την αρχή: Γενάρης, Φλεβάρης, Μάρτης κ.λ.π. Το Δεκέμβρη η μέρα μικραίνει ακόμα περισσότερο και γι αυτό μάλλον λέγεται και -χαμένος-. Στις 23 Δεκεμβρίου έχουμε τη μικρότερη μέρα του χρόνου και βέβαια τη μεγαλύτερη νύχτα. Από κεί και πέρα, ύστερα από μία στάσιμη κατάσταση για 4-5 μέρες, αρχίζει η αντίστροφη Πορεία: η μέρα μεγαλώνει και η νύχτα μικραίνει μέχρι τις 23 Ιουνίου που έχουμε τη μεγαλύτερη μέρα του χρόνου. Μιά και μιλάμε όμως για μέρες, μήνες και χρόνια ας αναφερθούμε για λίγο στα ημερολογιακά πράγματα.

Το ημερολόγιο που έχουμε σήμερα λέγεται Γρηγοριανό γιατί καθιερώθηκε την εποχή του Πάπα Γρηγορίου 13ου στη Ρώμη από το 1582 μ.χ. Στην Ελλάδα καθιερώθηκε το 1923 από την Πολιτεία και το 1924 το δέχτηκε επίσημα και η Εκκλησία. Μέχρι τότε ίσχυε το παλιό ημερολόγιο, το λεγόμενο Ιουλιανό που είχε διαφορά 13 μέρες. Η διαφορά αυτή είχε προκύψει απ το ότι το παλιό ημερολόγιο είχε 365 μέρες και 6 ώρες ενώ έπρεπε να έχει 365 μέρες, 5 ώρες, 48 λεπτά και 48 δευτερόλεπτα. Τόσο κάνει η γή για να συμπληρώσει ένα κύκλο γύρω από τον ήλιο. Δηλαδή υπήρχε μία διαφορά 11 περίπου λεπτά το χρόνο που για την Ελλάδα τς 1923 είχαν γίνει 13 μέρες (από το 1582). Όπως είναι γνωστό, πολλοί έμειναν προσκολλημένοι στο παλιό λανθασμένο ημερολόγιο και είναι οι γνωστοί παλιοημερολογίτες.

Και κάτι σχετικά με τούς μήνες. Το Ρωμαϊκό ημερολόγιο, απ το οποίο προήλθε το σημερινό, είχε αρχικά 10 μήνες με πρώτο μήνα το Μάρτιο. Τα ονόματα των μηνών έχουν Ρωμαϊκή προέλευση. Έτσι ο Ιανουάριος πήρε το όνομα απ το Ρωμαϊκό θεό Ιανό, ο Φεβρουάριος απ τη λατινική λέξη (Φεβρουος) που θα πει εξαγνιστικός,

γιατί το μήνα αυτόν γίνονταν εξαγνιστικές τελετές. Ο Μάρτιος ονομάστηκε απ το θεό Αρη που στα λατινικά είναι Μαρς (μαρς, μαρτις), ο Απρίλης απ τη λατινική λέξη απέριο (απεριο) που θα πει ανοίγω, γιατί τότε -ανοίγουν- όλα στη φύση (απ αυτό και η άνοιξη), ο Μάιος προέρχεται μάλλον απ το όνομα Μαία (η μητέρα του Ερμή) ή από το μαιορ (μαιορ) που θα πει μεγαλύτερος. Οι μήνες Ιούνιος, Ιούλιος και Αύγουστος πήραν το όνομά τους από αντίστοιχους Ρωμαίους αυτοκράτορες που λέγονταν έτσι. Σεπτέμβριος θα πει έβδομος (απ το λατινικό σεπτεμ, σεπτεμ = επτά), γιατί με την παλιά αριθμηση με πρώτο μήνα το Μάρτη, ο Σεπτέμβριος ήταν έβδομος. Ο Οκτώβριος απ το οφτο, οκτώ, δηλαδή όγδοος, ο Νοέμβριος απ το νοβεμ, νόβεμ = εννιά, δηλ. ένατος και ο Δεκέμβριος απ το δεψεμ, δέκεμ = δέκα, δηλ. δέκατος, με πρώτον όπως είπαμε το Μάρτη. Και μία και είμαστε στο Δεκέμβριο ας πούμε και λίγα γενικά για το δωδεκάημερο. Τα κάλαντα, το γνωστό σε όλους τούς λαούς σχεδόν έθιμο σαν λέξη τουλάχιστον έχει επίσης ρωμαϊκή προέλευση είναι από τη λέξη ψαλενδαε (καλένδες) που σήμαινε για τους Ρωμαίους την πρωτομηνιά. Το τρίγωνο που χρησιμοποιούν τα παιδιά συμβολίζει τις τρεις μεγάλες γιορτές του 12ήμερου η πάνω γωνία τα Χριστούγεννα και οι δύο κάτωτην Πρωτοχρονιά και τα Φώτα. Ο

γιορτασμός των Χριστουγέννων καθιερώθηκε τον 4ο αιώνα Μ.Χ. (μετά το 300 Μ.Χ.) από τους Χριστιανούς της Ρώμης. Η γιορτή αυτή αντικατέστησε τη γιορτή της γέννησης του Μίθρα που ήταν ο Θεός ήλιος των Περσών και ύστερα των Ρωμαίων. Η καθιέρωση της γιορτής των Χριστουγέννων έγινε για να κερδίσουν τις πλατιές μάζες των πιστών του Χριστιανισμού που είχε πια επικρατήσει. Ο Δεκέμβρης λέγεται και καλεντάρης ή Χριστουγεννιάς ή χιονιάς ή αποσπείρης και χαμένος όπως είπαμε, ενώ ο γενάρης λέγεται και μεσοχειμῶνος ή κλαδευτής ή μεγαλόμηνος ή γατόμηνος. Το Χριστουγεννιάτικο δέντρο τόφεραν στην Ελλάδα σαν έθιμο οι Βαυαροί της Γερμανίας το 19ο αιώνα. Εκεί πάλι διαδόθηκε από τους Σκανδιναβούς. Ρίζες βέβαια και αυτού του έθιμου όπως και πολλών άλλων βρίσκουμε στην αρχαιότητα. Αναφέρεται ότι στους αρχαίους Έλληνες και στους Ρωμαίους αργότερα, σε διάφορες γιορταστικές εκδηλώσεις τα παιδιά κρατούσαν ένα κλαδί-ελιάς ή δάφνης γεμάτο καρπούς και άλλα στολίδια και γύριζαν στα σπίτια τραγουδώντας ευχετήρια τραγούδια και παίρνοντας κάτι σαν φιλοδώρημα. Δεν ξέρουμε βέβαια αν στις νοικοκυρές που αρνούνται να τους δώσουν κάτι, έλεγαν κοροϊδευτικά τραγούδια σαν το γνωστό στη στάχτη, στάχτη κάθοσαν... ή σαν αυτή την παραλλαγή που λένε αλλού: κυρά μου γυφτοκόμισσα και ταγαροφειριάρα, αυτού στη στάχτη που κάθεσαι, στο γυφτοκόνακό σου απλώνεις πέντε δάχτυλα και πιάνεις δέκα ψείρες, πούναι χοντρές σαν το κεχρί, πλατιές σαν το κριθάρι. Στο σπίτι όπου κάθεσαι κούκος να μη λαλήσει, μηδ ποτέ αυγά να δεις κι η κότα να φοφήσει...

Απ. Κατοίκος
Βόλος

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΠΑΓΑΝΑ - ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΤΟΙΚΟΥ

Καλήν ημέραν Άρχοντες
Αν είναι ορισμός σας,
Χριστού τη θεία Γέννηση
Να μπω στο Αρχοντικό σας.

Ήρθαν πάλι τα Χριστούγεννα και ο κόσμος πάλι ετοιμάζεται να υποδεχθεί αυτές τις μεγάλες μέρες της Χριστιανοσύνης με όλη τη λαμπρότητα που της αρμόζει και γιορτάζεται κάθε χρόνο.

Οι κάτοικοι των πόλεων υποδέχονται τα Χριστούγεννα με τα φανταχτερά πολύχρωμα στολίδια των καταστημάτων με τους στολισμένους και καταφώτιστους δρόμους, τις γαλοπούλες τα χριστουγεννιάτικα δέντρα με το ψεύτικο χιόνι κ.λπ.

Το χωριό όμως έχει τη δική του χάρη. Εδώ όλα είναι φυσικά. Έχει τεράστια διαφορά από την πόλη. Έχει το νόστιμο χοιρινό που σφάχτηκε τώρα στο σπίτι, έχει τα πικάντικα λουκάνικα που τα φτιάχνουν οι ίδιες οι νοικοκυρές, τους χωριάτικους νόστιμους κουραμπιέδες από τις ίδιες νοικοκυρές, οι νόστιμες χωριάτικες πίττες και εκτός από όλα αυτά έχει και το πραγματικό χιόνι που στην πόλη δεν το βρίσκουμε εύκολα.

Επίσης το σπουδαιότερο από όλα είναι η ζεστή συμπεριφορά των ανθρώπων που ανταλλάσσουν με ειλικρίνεια την καλημέρα, τα χρόνια πολλά και την φιλική συναναστροφή σε όποια παρέα και αν βρεθείς και κάτι που ξέχασα να αναφέρω είναι το γνήσιο μαύρο κοκκινέλι του χωριού που δίνει το κέφι και τη χαρά σε όσους το πίνουν.

Όλα λοιπόν αυτά και άλλα πολλά που δεν αναφέρω δίνουν μια ξεχωριστή εορταστική ατμόσφαιρα όταν είσαι τις ημέρες αυτές στο χωριό.

Ήταν πολλές οι παραδόσεις που τηρούσε το χωριό μας και άλλα ορεινά χωριά αλλά τώρα τίνουν να εξαφανιστούν γι αυτό και τηρούνται πολύ ελάχιστες. Αυτές ήταν όπως τα Χριστουγεννιάτικα Κάλαντα, της Πρωτοχρονιάς, τα Ρουγγαντζάρια, του Σταυρού, Αποκριάτικες μασκαράδες και άλλα πολλά που τώρα τηρούνται σε πολύ μικρό βαθμό.

Αυτό βέβαια είναι απόρροια της εξέλιξης αφού μπήκε η τηλεόραση στα σπίτια των χωριών σιγά - σιγά όλα πάνε να σβήσουν. Εκτός από όλα αυτά που αναφέρω πιο πάνω εκείνα τα χρόνια και πολύ πιο παλιά από εμάς είχαμε αυτές τις μέρες και τα παγανά.

Παγανά λέγαμε στην περιοχή μας τις φανταστικές σκιές που παρουσιάζονταν δήθεν στους ανθρώπους με διάφορες μορφές σαν Καλικάντζαροι, σαν μικρά μαλλιαρά ανθρωπάκια κ.λπ. Αυτά παρουσιάζονταν λέει τις γιορτές των Χριστουγέννων μέχρι και τα Φώτα.

Πήγαιναν λέει σε σπίτια που είχαν φέξα και κατέβαιναν από το μπουχαρί κάτω στο πάτωμα θυμάμαι μόλις έπαιρνε να σουρουπώσει η μάνα μας, μας έβαζε να φάμε. Φάτε και να κοιμηθείτε νωρίς να σβήσουμε το καντίλι γιατί θαρθούν τα παγανά εμείς ακούγοντας την μάνα μας τρώγαμε γρήγορα και κουκουλονόμασταν κάτω από την βελέντζα και έτσι έσβηνε το καντίλι και γλίσωνε λίγο πετρέλαιο που τότε το πέρναμε με το δράμι, 100 δράμια την εβδομάδα.

Αλλά μιας και αναφερθήκαμε στα παγανά θα αναφέρω μια ιστοριούλα που την έπαθε κάποιος μπάρμπαρς μας ο οποίος τώρα δεν ζει.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

Ο Σύλλογος και η Συντακτική Επιτροπή της εφημερίδας εύχονται σε όλους τούς χωριανούς και φίλους Χρόνια Πολλά και ο Καινούργιος Χρόνος να χαρίζει σε όλους υγεία και ευτυχία.

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Τις τελευταίες δεκαετίες σημειώθηκε ένα μεγάλο μεταναστευτικό ρεύμα, τόσο προς τις χώρες του εξωτερικού, όσο και προς τα αστικά κέντρα. Οι αιτίες που προκάλεσαν την μετανάστευση είναι γνωστές: Η ανυπαρξία των έργων υποδομής στην ύπαιθρο και η αδιαφορία του κράτους για τον πληθυσμό της, το κλίμα που επικράτησε μετά τον εμφύλιο και τα ελάχιστα περιθώρια ανάπτυξης, οδήγησαν σε πληθυσμιακή συρρίκνωση και οικονομικο-κοινωνικό μαρασμό εκατοντάδες χωριά της πατρίδας μας. Ένα από αυτά και το δικό μας χωριό...

Όμως εδώ και λίγα χρόνια το μεταναστευτικό ρεύμα περιορίστηκε ενώ αντίθετα κάποιο (μικρό) ποσοστό μεταναστών εκδηλώνει την επιθυμία να επιστρέψει. Άλλοι πάλι θα το είχαν πραγματοποιήσει αν έχουν κάποια δουλειά, ή μια περιουσία εκμεταλλεύσιμη. Χωρίς να έχουν εξασφαλισθεί όλες εκείνες οι προϋποθέσεις, εντούτοις η επαρχία έχει βρει τους δικούς της ρυθμούς ανάπτυξης. Το χωριό μας έχει σημαντικές δυνατότητες ανάπτυξης, οι οποίες αν αξιοποιηθούν κατάλληλα, μπορούν να αντιστρέψουν την υπάρχουσα κατάσταση και να γίνει μια σημαντική κοινότητα της

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΝΕΑ ΒΟΥΝΕΣΙΩΤΙΚΑ

Γάμοι 1988

- 1) Βλάχος Αντώνιος του Βασιλείου και της Ασπασίας και Βλάχου Ελένη του Δημητρίου και της Πολυξένης (31-7-1988).
- 2) Νάνος Σωτήριος του Βασιλείου και της Αλεξάνδρας και Πολύζου Σοφία του Βασιλείου και της Ελένης (21-8-88).
- 3) Κρομούδας Αναστάσιος του Σπυρίδωνα και της Αγόρη και Χούτα Ισμήνη του Βασιλείου και της Βασιλικής (20-8-1988).
- 4) Κυριτσόπουλος Ηλίας του Κων/νου και της Όλγας και Τούλια Ζωή του Αντωνίου και της Αθηνάς (23-10-1988).
- 5) Ρόζος Αναστάσιος του Χρήστου και της Σταυρούλας και Τσιαντούλα Αμαλία του Θωμά και της Λευκοθέας (29-10-1988).

Θάνατοι 1988

- 1) Μάρκος Μανώλης του Ευαγγέλου και της Αγορίτσας, απεβίωσε (18-1-1988).
- 2) Γεωργία Ρεφενέ Χα του Λεωνίδα, απεβίωσε την (4-3-1988).
- 3) Αλεξάνδρα Σκούφη συζ. Ηλία, απεβίωσε την (19-3-88).
- 4) Ελένη Ευαγγέλου χα συζ. Θωμά, απεβίωσε την (31-3-88).
- 5) Βασιλείος Πανταζής του Βαίου και της Ζωγράφου, απεβίωσε την (11-5-88).
- 6) Φώτιος Καφαντάρης του Βασιλείου και της Ιουλίας, απεβίωσε την (12-6-1988).
- 7) Μαρία Πίτσας του Βασιλείου, απεβίωσε την (15-6-88).
- 8) Ειρήνη Κατσικά χα του Σεραφείμ, απεβίωσε την (19-8-88).
- 9) Γιαννούλα Μπούρδα χα του Δημητρίου, απεβίωσε την (2-9-88).
- 10) Μαρία Κουτίνου χα του Σεραφείμ, απεβίωσε την (6-9-88).
- 11) Βασιλείος Καφαντάρης του Ηλία και της Φωτεινής, απεβίωσε την (10-9-88).
- 12) Σταύρος Καφεντζής του Αντωνίου και της Αγορίτσας, απεβίωσε την (13-11-1988).
- 13) Φώτης Σκούφης του Ηλία και της Κωνσταντίνας, απεβίωσε την (27-11-1988).

Εκτελεστέα έργα 1988

1. Τσιμεντόστρωση Κοινοτικού δρόμου από θέση Λίβηνη - Γ. Σταύρου, 1.000.000 δρχ.
 2. Τσιμεντόστρωση Κοινοτικού δρόμου από θέση Ζιγιάστρα - Βρύση, μνήματα, 1.000.000 δρχ.
 3. Τσιμεντόστρωση Κοινοτικού δρόμου από θέση Β. Πολύζου - Κοντοστέργιου, 500.000 δρχ.
 4. Τσιμεντόστρωση Κοινοτικού δρόμου από θέση Β. Πολύζου - Δεξαμενή 1.200.000 δρχ.
 5. Αποπεράτωση Νεκροταφείου, δρχ. 500.000 χιλ.
 6. Τσιμεντόστρωση Κοινοτικού δρόμου από θέση οικία Ηλία Γόρδιου - Γ. Κορλού, 1.400.000 δρχ.
 7. Για Διανοίξεις και Συντηρήσεις Αγροτικών δρόμων, 650.000 δρχ.
 8. Τοίχη Αντιστήριξης στη θέση Ζιγιάστρα, 700.000 χιλ.
 9. Συντήρηση Κοινοτικών Αφοδομημάτων, 250.000 χιλ.
 10. Διαμόρφωση προς εκτέλεση χαλικοστρώσεις Κελαπούρι Αυγέρι και Πράσκα, 1.800.000 δρχ.
 11. Τσιμεντοστρώσεις από θέσεις
α) οικία Γεωργίου Κατσακίρη - οικία Βαίου Κυρίτου
β) Δρόμος από Βρυσούλα - οικία Θωμά Ζαχαρή
γ) Δρόμος από Κοντοστεργέικα - επαρχιακό.
Σύνολο δρχ. 3.500.000.
 12. Αποχέτευση στη Ο.Σ. Τουλιά δρχ. 800.000.
 13. Αποπεράτωση Γηπέδου, 1.500.000.
- Παραχώρηση Κοινοτικού οικοπέδου εκτάσεως 419, 49 τετραγωνικά μέτρα στη θέση Γελαδαριά για την ίδρυση Τηλεφωνικού κέντρου που θα εξυπηρετήσει τηλεφωνικά καλύπτοντας τους κατοίκους της Κοινότητάς μας καθώς και τις γύρω Κοινότητες.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 1989

- 1) Γεώτρηση για ανεύρεση νερού στη θέση Κερασούλα 2.000.000 δρχ.
 - 2) τσιμεντοστρώσεις σε διάφορα σημεία της κοινότητας 7.000.000 δρχ.
 - 3) Χαλικοστρώσεις και διανοίξεις Αγροτικών δρόμων 2.500.000 δρχ.
 - 4) Ίδρυση κοινοτικής επιχείρησης για κατασκευή Μπανγκαλόους (τουριστικά σπιτικά) στη θέση στεφάνι προυπολογισμός ά φάσης από έσοδα κοινότητας = 10.000.000 δρχ
- Για το κοινοτικό συμβούλιο πρόεδρος Θωμάς Νάνος

ΔΩΡΕΑ ΑΦΩΝ ΚΩΝ. ΓΑΛΑΝΟΥΛΗ

Ενα φωτοτυπικό μηχάνημα 215η Γαλλικής κατασκευής αξίας 1.000.000 δρχ. περίπου στη μνήμη του παππού και της γιαγιάς τους, πρόσφεραν οι αδελφοί Κων. Γαλανούλη στη κοινότητά μας. Τό κοινοτικό συμβούλιο αισθάνεται την ανάγκη να τους ευχαριστήσει και εύχεται παρόμοιες ενέργειες να τις μιμηθούν κι άλλοι χωριανοί μας, που έχουν φυσικά τη δυνατότητα. Τό κοινοτικό συμβούλιο εύχεται σ όλους τούς Βουνεσιώτες καλές γιορτές και χαρούμενο, ευτυχισμένο και ειρηνικό τό 1989.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΣΕΝΙΚΟΛΙΤΕΣ

Αγαπητοί Συγχωριανοί με αφορμή την πιθανή ίδρυση Λυκείου στο χωριό μας και τις αντιδράσεις των Μεσενικολιτών έρχομαι να δώσω συνέχεια σ αυτά που σκιαγράφησε ο αγαπητός μας συγχωριανός κ. Απ. Κατοίκος και τον οποίον συγχαίρω για την απλότητα τη μετριοφροσύνη και αντικειμενικότητα που απάντησε στους κοντοχωριανούς μας.

Φίλοι, συγχωριανοί με τους Μεσενικολίτες δεν έχουμε να μοιράσουμε τίποτα. Ούτε τα Λυκεία, ούτε τα Γυμνάσια. Δεν ανήκει σ αυτούς το δικαίωμα να πουν σε μας τι δι στην κοινωνία στους κατοίκους της Νευρόπολης.

Εγώ δεν θα υποστηρίξω τι πρέπει να γίνει, στο χωριό μας, Λύκειο ή Γυμνάσιο. Θα περιγράψω με τη φτωχή μου έστω πείρα το σύγχρονο άνθρωπο και τις σύγχρονες ανθρώπινες σχέσεις.

Ο σύγχρονος άνθρωπος ζει και αναπνέει μέσα σε έντονα υλιστική ατμόσφαιρα η οποία δυσκολεύει δυστυχώς πολύ την πορεία του **ΕΜΑΣ** προς **ΕΣΑΣ**. Γίνεται όλο και περισσότερο ατομικιστής, πιο εγωιστής μεγαλώνει την μεταξύ του συναθρώπου του απόσταση. Δημιουργεί σχέσεις τυπικές, συμβατικές θάλαγα, σχέσεις που έχασαν τον ανθρώπινο χαρακτήρα τους και διέπονται σχεδόν καθολοκληρίαν απο πνεύμα **ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΛΟΓΙΚΟ**. Το πνεύμα αυτό της συμφεροντολογίας καθιστά αδύνατη την αρμονική συνάντηση του **ΕΜΑΣ** προς **ΕΣΑΣ**, τη δημιουργία ανθρώπινων σχέσεων.

Ο κόσμος της σήμερα, επισκιάζεται από την δυσπιστία, την υποκρισία, το συμφέρον, την απανθρωπιά, την ανειλικρίνεια και το μίσος. Τα συμφέροντα που χωρίζουν τους ανθρώπους περισσότερο από κάθε άλλη εποχή. Αυτά τα συμφέροντα επιβάλλουν στον άνθρωπο σήμερα απάνθρωπες συμπεριφορές και αλόγιστες αντιλήψεις.

Η αρχή του συμφέροντος και της εκμετάλευσης έχει διαταράξει σήμερα όχι μόνον την ισορροπία των κρατών αλλά των κοινοτήτων, των ομάδων και των οικογενειών μας ακόμα. Γίναμε ψυχροί, σκληροί καθαρά συμφεροντολόγοι. Ο συναισθηματισμός έχει εκλείψει παντελώς και οι ανθρώπινες σχέσεις διαβρώθηκαν αφού τα σημάδια του ανθρωπισμού και του συναισθηματισμού εξαφανίστηκαν.

Γι αυτό οι αγαπητοί Μεσενικολίτες έχουν δικαίωμα να συμπεριφέρονται κατ'αυτόν τον τρόπο. Παραδέχομαι ότι είναι πιο προοδευμένοι. Δεν παύω όμως εξ ίσου να πιστεύω ότι είναι πιο διαβρωμένοι από την συμφεροντολογική αρχή, αρχή που χωρίζει τους ανθρώπους, αρχή που διχάζει, αρχή που καθιστά αδύνατη, τη φιλική, την αρμονική και ανθρώπινη συνύπαρξη.

Ανθρωποι επηρεασμένοι απο το συμφέρον φορούν παροπίδες. Δεν ενδιαφέρονται για το **ΓΥΡΩΘΕΝ** περιβάλλον τους. Είναι μονότονοι είναι αυταρχικοί είναι άνθρωποι που δεν ανήκουν στο σύνολο που λέγεται κοινωνία. Είναι αυτοί που δεν διστάζουν να λένε φράσεις (ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ...).

Σε ποιούς απευθύνονται οι αγαπητοί κοντοχωριανοί μας; Οι λεονταρισμοί ανήκουν στο παρελθόν. Πά-

ψαμε να λεονταρίζουμε. Είμαστε μέλη μιας κοινωνίας που κάθε μέρα έχει ανάγκη από εξέλιξη, και εξέλιξη χωρίς συνύπαρξη δεν υπάρχει.

Αν οι αγαπητοί Μεσενικολίτες θέλουν να λεονταρίζουν ας το καταλάβουν ότι δεν ανήκουν σε μια εξελισσόμενη κοινωνία. Είναι μόνοι, θα μείνουν μόνοι, θα αυτοκαταδικαστούν.

Στο δήμο της Νευρόπολης ζουν και άλλοι άνθρωποι, όχι μόνον Μεσενικολίτες. Η κοινωνία, η ύπαρξή τους, η ζωή τους δεν τους έδωσε μόνον υποχρεώσεις. Τους έδωσε και δικαιώματα. Δικαιώματα που διέπονται από λογική και δίκαιο.

Φίλοι Μεσενικολίτες. Δεν υπάρχουν σήμερα ανώτεροι και κατώτεροι. Αρχόντες και δούλοι. Ανήκουμε όλοι σε μια κοινωνία και έχουμε όλοι ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις. Διερωτώμαι, δεν διέπεστε από την αρχή του δικαίου και της λογικής; Ανήκετε στην ομάδα των πλεονεκτών; Είστε πλεονέκτες; Εγώ απαντώ μόνος μου όχι. Είστε άνθρωποι σύγχρονοι, δίκαιοι αλλά εγωιστές.

Μη συνεχίζετε το μονότονο, το μονόπλευρο, το συμφεροντολογικό σας παιχνίδι. Είναι κι άλλοι γύρω σας που πρέπει να γίνουν παίχτες του παιχνιδιού. Ενός παιχνιδιού που να διέπεται από κανόνες δικαίου, λογικούς.

Υπάρχει στο Μεσενικόλα Γυμνάσιο, Αστυνομία, Ταχυδρομείο, Δικαστική έδρα, και αν δεν κάνω λάθος, Υποθηκοφυλάκειο. Τώρα θέλετε και το Λύκειο.

Δεν γνωρίζετε ότι τις υπηρεσίες αυτές τις στηρίζει η ύπαρξη των άλλων χωριών γύρω σας; Χρειάζεται πολύ σκέψη; Αν αυτά τα χωριά εκλείψουν και ο Μεσενικόλας με τη σειρά του θα εκλείψει.

Στηρίζετε λοιπόν σεις μορφωμένοι Μεσενικολίτες τους γύρω κοντοχωριανούς σας διότι έτσι στηρίζετε την ίδια την ύπαρξή σας. Αφήστε τους λεονταρισμούς. Θα σας εγκαταλείψουν κι αυτές οι υπηρεσίες που αποκτιέστε μέσω της συμφεροντολογικής οδού. Δεν ανήκουν μόνο σε σας ανήκουν σ όλους τους Νευροπολίτες.

Κι αν θέλετε αυτό να το διαπιστώσετε ότι δεν ανήκουν αποκλειστικά σε σας, μεμιά όχι εκτεταμένη έρευνα, θα πειστείτε. Τότε θα νιώσετε ποιοί είστε και θα μετανοιώσετε.

Απευθύνομαι προς τις αρμόδιες υπηρεσίες και θα ήθελα απ αυτή τη **ΒΟΥΝΕΣΙΩΤΙΚΗ ΦΩΝΗ** να υπενθυμίσω απλώς, ότι η λειτουργία Λυκείου ή Γυμνασίου στο Μορφοβούνι συμφέρει οικονομικά διότι υπάρχει κτίριο υπερσύγχρονο, σχολικό και δεν επιβαρύνεται το κράτος με το ενοίκιο. Θα λειτουργεί πρωινές ώρες και θα διευκολύνει τους καθηγητές να επιστρέφουν στον τόπο κατοικίας τους χωρίς να είναι υποχρεωμένοι να παραμείνουν μακριά από την οικογενειά τους και να υποβάλλονται σε δαπάνες ενοικίου, φαγητού κ.λ.π. Και τέλος θα βοηθήσουν κοινωνικά τους νέους, κι αυτού του Χωριού που αποφάσισαν να μείνουν μόνιμα σ αυτό αφού τα παιδιά τους θα μπορούν να τα μορφώσουν χωρίς να αναγκάζονται να τα διώχνουν μακριά από την οικογενειά τους.

Εκτός όλων αυτών το κράτος ας βοηθήσει λίγο και τους Βουνεσιώτες αφού γνωρίζει καλά ότι η Δημοκρατία οφείλει αρκετά σε αυτούς που πέθαναν στην ψάθα και τους κήδεψαν με δημόσιες δαπάνες. Σ αυτούς που δεν στηρίχθηκαν στις συμφεροντολογικές δεοντολογίες αλλά στην τιμιότητα, το δίκαιο, την αλληλεγγύη την αγάπη για το σύνολο.

Ας σκεφθούν, οι Μεσενικολίτες κι ας μας πουν που ανήκουν. Στους συμφεροντολόγους, τους μονόπλευρους και πλεονέκτες ή στους δίκαιους, στους ειλικρινείς και κοινωνικούς ανθρώπους.

Η λογική δημιουργεί έναν συνανθρώπινο πολιτισμό, πολιτισμό της ανθρωπιάς και του αλτρουισμού μέσα από την οποία αναγεννιέται η προς τον πλησίον αγάπη, η οποία πάνω απο όλα δημιουργεί **ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ**.

Αν φίλοι Μεσενικολίτες ανήκετε σε αυτούς σας δίνουμε το χέρι και νάστε βέβαιοι πως θάμαστε όλοι κερδισμένοι αφού η ενέργεια όλων σκοπό έχει να βοηθήσει την κοινωνία, μέλη της οποίας είμαστε και εμείς, άλλως σας υπενθυμίζουμε για μια φορά ακόμα ότι λεονταρισμούς δεν δεχόμαστε διότι είμαστε ανθρωπιστές, ειλικρινείς, τίμιοι, αγαπητοί και προπαντός όχι συμφεροντολόγοι, άρα δίκαιοι.

Γι αυτό οι λεονταρισμοί σας θ αναγκαστούν να υποκλιθούν μπροστά στη λάμψη του δικαίου και της αλήθειας.

Φ.Κ. Γαλανούλης
Λάρισα

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ 1988

- Ζαχαρίας Θωμάς, Φάρσαλα, 1.000 δρχ.
Κυριαζής Ηλίας, Βύρωνας, 1.000 δρχ.
Νάνος Β. Σωτήριος, Βύρωνας, 1.000 δρχ.
Πανταζής Ι. Βασιλείος, Αυστραλία, 5.700 δρχ.
Αφοί Κων. Γαλανούλη, Λάρισα, 3.000 δρχ.
Κυριαζής Βασιλείος του Απ., Σολωμού 33, Άνω Ελευσίνα, 500 δρχ.
Σκούφης Ευάγγελος του Απ., Μορφοβούνι, 500 δρχ.
Αλεξανδρής Βασιλείος, Αθήνα, 2.000 δρχ.
Κατσακίωρης Σπύρος, Αθήνα, 1.000 δρχ.
Κοντοστέργιος Β. Γιάννης, Βύρωνας, 1.000 δρχ.
Καλατζής Γ. Πολύβιος, Αθήνα, 2.000 δρχ.
Καλατζής Γ. Ιωάννης, Καρδίτσα, 1.000 δρχ.
Διαμαντάκος Γιώργος, Παλαιολόγου 14, Λάρισα, Τ.Κ. 412 23, 1.000 δρχ.
Γιαννάκος Κ. Αποστόλης, Βύρωνας, 1.000 δρχ.

Στην αγαπημένη μας ανηψιά Αγγέλα Σακελλαρίου που αρραβωνιάστηκε τον κύριο Μιχ. Βούζα, συγχαίρουμε και ευχόμαστε καλά στέφανα.

Οικογ. Ηλία Νασιάκου
Χρήστου Λαγού

Το Δ.Σ. του συλλόγου
εκφράζει θερμά συλλυπητήρια
στις οικογ. Αλέκου Κατσικά και Φώτη Σκούφη
που πρόσφατα έφυγαν από κοντά μας.

Καρδίτσα 17-11-88

Αγαπητοί συγχωριάνοι

Μεγάλη ήταν η χάρη μου για την έκδοση της εφημερίδας του χωριού μας **ΒΟΥΝΕΣΙΩΤΙΚΗ ΦΩΝΗ**. Αξίζουν πολλά συγχαρητήρια στο σύλλογο και ιδιαίτερα στη συντακτική επιτροπή που επωμίσθηκε αυτό το όχι και τόσο ευκαταφρόνητο φορτίο. Επίσης θερμά συγχαρητήρια ταιριάζουν και στους συγχωριανούς μας αρθογράφους, που συνέβαλλαν ο καθένας με τις δυνάμεις τους στον εμπλουτισμό της ύλης της εφημερίδας μας. Σίγουρα η έκδοση μιας εφημερίδας (έστω και μηνιαίας) δεν είναι μικρή δουλειά. Χρειάζεται υπομονή, επιμονή, δύναμη και πάνω απ όλα ισχυρή θέληση για προσφορά απ τον ελεύθερο χρόνο. Ετσι θα βρεθεί η κατάλληλη και πολυποίκιλη θεματογραφία που θα εγγίζει, θα ενημερώνει, θα ψυχαγωγεί και θα μορφώνει, το πλατύτερο δυνατό φάσμα του αναγνωστικού κοινού.

Καλή δύναμη λοιπόν σε όλους

Με αγάπη

Ηλίας Α. Κυρίτσης

Υ.Γ. Σαν ελάχιστη ένδειξη υποστήριξης αυτής της προσπάθειας σας στέλνω ένα συμβολικό ποσό 5.000 δραχ. για την ενίσχυση της εφημερίδας μας.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Βαθιά με κύταξες στα μάτια, παρατεταμένα κι επίμονα κι ένιωσα σύγκορμα μεμιάς μια γλυκιά θλίψη να με ζώνει.

Τα μάτια σου !!!

αυτοί οι δυο κεραυνοί,

αυτοί οι δυο ανελέητοι τύραννοι

οι αφάνταστα ελκυστικοί και αδυσώπητοι.

Τα μάτια σου !!!

αυτές οι καταγάλανες σφαίρες,

οι ένθετες

σαν δυο κομμάτια καθαρού ουρανού

σε φόντο πολύτιμης πορσελάνης,

με το πεντακάθαρο αναμεσα τους περιγράμμα

ίδιο με τέλεια περιφέρεια κύκλου,

μαθηματικά αναμφισβήτητη,

χωρίς παρερμηνείες κι εκτροπές,

με κορνίζες τα ματοκλαδά σου

σε αμυγδαλωτό πλαίσιο

και με επιστεγασμα

τα γαϊτανοφρυδά σου

Η λάμψη !!!

ω αυτή η λάμψη,

τών ματιών σου η λάμψη

σύμβολο της νιότης και της ζωής,

που φουντώνει της καρδιάς τον πόθο

και φτερώνει το φλογισμένο έρωτα.

Τα μάτια σου!!!

αυτοί οι δυο λωτοί της λησμονιάς

με την ηχώ των γλυκών Σειρήνων,

τη γλυκιά μορφή της Ναυσικάς

και τη σαγήνη της Κίρκης,

που περιπλανούν ανελέητα

με το γλυκό μεθυστικό τους κρασί

τα ταραγμένα μου λογικά,

στα μανιασμένα πέλαγα της ηδονής

που υπόσχονται τα ακατανίκητα τους βλεφαρίσματα.

Μηδενική η ελπίδα μου για λιμάνι υπήνεμο

στη Βεζούβια αναταραχή της ψυχής μου

κι η θέληση ανήμπορη να σταματήσει

τον απέραντο πόθο.

Ενας ωκέανός από λάβα είναι τα μάτια σου,

που με φλογίζει ολάκερο

και που η γλυκιά τους μορφή

δεσπόζει μέσα μου,

σαν ένας...δ i δ u m o s ήλιος

στο αστρικό στερέωμα του είναι μου...

Ηλίας Κυρίτσης

Καρδίτσα

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Φίλε αναγνώστη
κάτι που διχάζει
άσετο στην άκρη
κάτι που ενώνει
ρίξε λάδι να φουντώνει
πιο πολύ να δυναμώνει.
το Βουνέσι ν ανορθώνει

Η διχόνοια ήταν πάντα
για τους λίγους εξυπνάδα
μα στο τέλος η ξινάδα
έπνιγε την εξυπνάδα.

Τα νερά ας ησυχάσουν
και σε βάθος ας κοιτάζουν
τα ερείπια να φτιάξουν
Μορφοβούνι ας φωνάζουν.

Φ.Κ. Γαλανούλης

Ήταν καλή ώρα σαν αυτές τις μέρες παραμονές Χριστουγέννων. Πριν από το 1935 δεν μούχε πει ποια χρονιά ήταν ακριβώς. Έπρεπε όπως όλοι οι χωριανοί και αυτός να πάει στο μύλο να αλέσει το σιτάρι ή καλαμπόκι για να περάσουν τις μέρες των εορτών. Για τα παιδιά μας που δεν τα ζήσανε αυτά λέω για μύλους ή άλεσμα κ.λπ., εξηγώ για να καταλάβουν λίγα πράγματα.

Τον καιρό εκείνο το ψωμί δεν μας τόφερνε ο φούρνος στο χωριό ούτε το αλεύρι παρά κάθε οικογενειάρχης είχε τα δικά του γεννήματα λίγο σιτάρι και περισσότερο καλαμπόκι και έπρεπε να το κουβαλήσουν στους νερόμυλους για να το κάνουν αλεύρι. Νερόμυλοι τότε υπήρχαν σχεδόν σε όλα τα ορεινά χωριά που είχαν πολλά νερά διότι ο μύλος κινούνταν με νερό, έτσι το χωριό Κερασιά επειδή το ποτάμι τους είχε πολύ νερό είχε και τους πιο πολλούς μύλους και μαντάνια «υδροτριβία» δηλαδή με λίγα λόγια τότε η Κερασιά ήταν βιομηχανικό χωριό, για αυτό και μας 'βάλαν και στην Ε.Ο.Κ. Τέλος ένα πρωί φόρτωσε ο μπάρμπα στο μούλαρι ένα τσουβάλι σιτάρι από την μια μεριά και καλαμπόκι από την άλλη έκανε και κατσιούλα με μια λινάτσα γιατί φιλοχιόνιζε, την φόρεσε στο κεφάλι του και πήρε το μονοπάτι για τον μύλο. Να γυρίσεις γρήγορα του λέει η κυρά του, γιατί θέλω να ετοιμάσω πρόσφορα και αυγοκουλούρες, άμα δεν βρω πολλά αλέσματα λέει ο μπάρμπα θα γυρίσω.

Τέλος τραβώντας το μούλαρι από το καπίστρι και χιονίζοντας έφτασε κατά τις 11 στο μύλο του Μπουραζά. Στην Κερασιά. Βρήκε όμως τόσα πολλά τσουβάλια μπροστά του που για να τελειώσει όλα θα τον έπαιρνε μεσάνυχτα όπως και έγινε. Αφού κάθισε κανά δυο τρεις ώρες πήρε απόγευμα και ακόμη είχε πολλά τουβάλια.

Άρχισε να ανησυχεί και να παρακαλέσει τους προπορευόμενους τους Κερασιώτες και Στουγγιώτες να του δώσουν κάποιους την σειρά του να μην τον πάρει η νύχτα, αλλά δυστυχώς δεν βρήκε από κανέναν ανταπόκριση.

(Το κείμενο έγραψε ο εικονιζόμενος)

Και έτσι περιμένοντας τη σειρά του κατά τις οκτώ το βράδυ αφού άλεσε πήρε ο μυλωνάς το ξένη του «τον Κόπο» δηλαδή και γρήγορα - γρήγορα πήρε να φορτώσει το ζώο του για να φύγει. Βλέποντάς τον ο μυλωνάς να φορτώνει του λέει, τι κάνεις εκεί βρε; Φορτώνω του λέει για να φύγω. Όχι του λέει να μην φύγεις τέτοια ώρα, να μείνεις εδώ και το πρωί χαράματα φεύγεις. Μπα, λέει ο μπάρμπα με καρτερούν δεν τους είπα κάτι τέτοιο και θα ανησυχούν έπειτα η γυναίκα θέλει να κάνει πρόσφορα και τους κουραμπιέδες απόψε, και τη νύχτα θα πάμε στην εκκλησιά.

Ο μυλωνάς επέμεινε μην πας βρε του λέει γιατί τις μέρες αυτές βγαίνουν και τα παγανά στα ρέματα. Σώπα μωρέ του λέει ο μπάρμπα, παγανά και κολοκύθια τούμπανα. Φοράει την κατσιούλα και ξεκινάει τρέχοντας ο μυλωνάς πίσω του λέει: τουλάχιστον αφού δεν μένεις θα κάνεις αυτό που θα σου πω, άνοιξε το τσουβάλι πούχεις το κεφάλι και φόρεσέ το από το κεφάλι προς τα κάτω και χώσε όλο σου το σώμα μέσα οπότε αν σου τύχει κάτι δεν θα σε πειράξουν τα παγανιά. Μα και πως θα βλέπω άμα φορέσω το τσουβάλι; Δεν χρειάζεται του λέει να βλέπεις εσύ, βλέπει το μούλαρι. Α, καλά λέει ο μπάρμπα και έφυγε, καληνυχτώντας το μυλωνά. Τραβώντας το ζώο από το καπίστρι τόβγαλε στον ίδιο δρόμο και ανέβηκε καβάλα διότι δεν είχε και πολύ βάρος.

Χιονίζοντας και τραγουδώντας ο μπάρμπα έφτασε στο ξύλινο γεφύρι στο Κελεπούρι και υποχρεωτικά περνάγαμε πάνω από το γιοφύρι τότε τώρα δεν υπάρχει.

Για να περάσει το γεφύρι κατέβηκε από το ζώο διότι ήταν και επικίνδυνο να σκοντάψει το ζώο και να πέσουν και οι δύο στο ποτάμι για αυτό το πήρε από το καπίστρι και σιγά σιγά πέρασαν το γιοφύρι. Περνώντας το γιοφύρι κάτι σαν μια βοή του φάνηκε του μπάρμπα και είδε δήθεν μια σκιά. Αι, στην ευχή τον παλιομπουραζά μέβαλε σε ιδέες και εμένα, και εκεί που σκεφτόταν, όλα αυτά που του είπε ο μυλωνάς, ακούει λέει μια φωνή δίπλα του να λέει «μούλαρι φουρτουμένου και άνθρωπος μπροστά ας φωνάξω και τους άλλους».

Τότε ο μπάρμπα τα χρειάστηκε για μια στιγμή σκέφτηκε μήπως είναι τίποτε καταιοκλέφτες και του πάρουν το αλεύρι;

Ο νους του όμως δεν έφευγε από αυτά που τούλεγε ο μυλωνάς και άρχισε να φοβάται, λες να είναι αλήθεια τα παγανιά;

Βγαίνοντας στην ανηφόρα μετά το γιοφύρι, λαχανιασμένος τράβηξε το ζώο σε έναν όχτο και ρίχτηκε καβάλα και σκέφτηκε δεν βάζω το σασί όπως μου είπε ο μυλωνάς τι θα χάσω; και βγάζοντας το σασί από το κεφάλι το φοράει όσο στο σώμα του, κεφάλι - κορμί και χέρια - όλα καλυμμένα στρίμωξε και τα πόδια του ανάμεσα στα σασιά και δρόμο.

Τώρα ο μπάρμπα δεν βλέπει τίποτα και προχωρώντας φουσαά και χιονίζει και ο μπάρμπα χωμένος στο σασί σκέφτεται και όλο αφουγγράζεται για μια στιγμή τον χτυπάει λέει ένας αέρας δυνατός, ακούει και βήματα από μακριά και όσο να ρωτήσει τον εαυτό του τι να είναι αυτά τα βήματα, ακούει και μια βραχνή φωνή να λέει «σασί από εδώ, σασί από εκεί, μούλαρι φορτωμένο ο άνθρωπος που είναι»;

Ο μπάρμπα ακούγοντας αυτά με την φαντασία του βέβαια άλλο τόσο σφιγγόταν μέσα στο τσουβάλι και αν ήταν δυνατόν ούτε ανάσα να μην πάρει για να μην το καταλάβουν.

Φτάνοντας στα κοτρωνάκια κάτι θα είδε το μούλαρι, καμιά αλεπού ή τίποτα άλλο τρώμαξε σήκωσε τα μπροστά του πόδια και έκανε σούζα και ο μπάρμπα μη μπορώντας να κρατηθεί από πουθενά ήρθε τούμπα κάτω, τώρα μας πιάσαν τα παγανά λέει κατατρομαγμένος, πετάει το σασί, από πάνω του να μπορέσει να δει το ζώο και ότι άλλος τρισκατάρτος ήταν μπροστά του και κείνο που είδε ήταν ένα σκυλάκι που καθόταν μέσα στο χιόνι και του κουνούσε φιλικά την ουρά του. Και έτσι από εκεί και πέρα ο μπάρμπα σταυροκοπώντας έφτασε σπίτι του τα μεσάνυχτα.

Αυτά λοιπόν με τα παγανά εκείνα τα χρόνια.

Ο κόσμος τότε ήταν ανέμελος και αγνός αμόλυντος από τη σημερινή εξέλιξη.

Γι' αυτό και η φαντασία του έπλαθε και παγανά και φαντάσματα και άλλα πολλά. Σήμερα δεν του δίνονται τέτοιες ευκαιρίες για να πλάθουν με την σκέψη τους τέτοια όνειρα.

Τελειώνω εδώ και εύχομαι σε όλους χρόνια πολλά για τα Χριστούγεννα και ευτυχισμένο Ειρηνικό και χωρίς Κοσκωτάδες το 1989.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Καλούνται όλοι οι συγχωριανοί στην επίσημη Τακτική Γενική Συνέλευση του Συλλόγου, που θα γίνει στις 22 Γενάρη ημέρα Κυριακή & ώρα 10 π.μ. στο γνωστό μέρος στο καφενείο Καφεντζή οδός Αγ. Αναστασίας 5 στον Περισσό με θέματα:

- 1) Απολογισμός πεπραγμένων Ετους 1988.
- 2) Οικονομικός απολογισμός.
- 3) Προγραμματισμός τρέχοντος Ετους.
- 4) Άλλα θέματα που τυχόν θα τεθούν στην ανοιχτή συζήτηση που θα ακολουθήσει.
- 5) Αρχαιρεσίες για την εκλογή νέου Διοικητικού Συμβουλίου και Εξελεγκτικής Επιτροπής.
- 6) Εκλογή συντακτικής επιτροπής εφημερίδας.

Η συμμετοχή όλων των συγχωριανών κρίνεται απαραίτητη, για να συζητήσουμε όλοι μαζί τα διάφορα θέματα που απασχολούν το σύλλογο.

Το Δ.Σ. του συλλόγου της Αθηνάς.

**ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ
ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟΥ ΧΟΡΟΥ**

Το Δ.Σ. του Συλλόγου της Αθηνάς καλεί τα μέλη και τους φίλους του Συλλόγου να πάρουν μέρος στον ετήσιο αποκριάτικο χορό, που θα γίνει την Παρασκευή 17 Φλεβάρη, ώρα 9μ.μ. στο Κέντρο Διασκέδασης ΚΑ-ΣΤΕΛΛΟ, οδός Καυτατζόγλου & Δ. Ράλλη 96, Κ. Πατήσια, τηλ. 2236 600.

Το πλούσιο καλλιτεχνικό πρόγραμμα του κέντρου που θα αναλάβει τη διασκέδασή μας, θα έχει επικεφαλής τους:

ΑΛΕΚΟ ΚΙΤΣΑΚΗ
ΒΑΓΓΕΛΗ ΠΕΡΠΙΝΙΑΔΗ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΝΑΡΗ
ΤΑΝΙΑ ΣΩΤΗΡΙΟΥ
ΘΕΟΦΙΛΟ ΜΙΤΣΗ
στο τραγούδι και
ΒΑΣΙΛΗ ΣΟΥΚΑ Κλαρίνο
ΣΙΜΟ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ Μπουζούκι
Καλλιτεχνική Διεύθυνση ΜΙΧΑΛΗ ΑΡΧΟΝΤΙΑΔΗ
το ΜΕΝΟΥ θα αποτελείται από:

- 1) Γαρίδες κοκτέιλ
 - 2) Μοσχάρι ψητό
 - 3) Σαλάτα εποχής
 - 4) Τυρί
 - 5) Φρούτο
- ΠΟΤΑ ΕΚΤΟΣ ΜΕΝΟΥ

Δεμέστιχα-Καμπά-Απέλια Δρχ. 1.200

Τις προσκλήσεις που τιμώνται 2.000 δρχ., μπορείται να προμηθευτείται στο κέντρο τη βραδιά του χορού ή αν θέλετε νωρίτερα για καλύτερη εξασφάλιση στο τηλ. 9930148 - Γ. Βασιλούλης.

Η αίθουσα είναι άνετη χωρητικότητας 500 ατόμων. Αυτό σημαίνει ότι μπορείτε να καλέσετε και φίλους ή συγγενείς χωρίς καμιά επιφύλαξη.

Τραπέζια όπως κάθε χρόνο δεν κλείνονται.

Σας περιμένουμε για να διασκεδάσουμε όλοι μαζί.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου της Αθηνάς.

**ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΟΙ ΒΟΥΝΕΣΙΩΤΕΣ ΤΟΥ
ΒΟΛΟΥ**

Ο Αποκριάτικος χορός στο Βόλο ορίστηκε για τις 11-2-89 ημέρα Σάββατο στο κέντρο Τζιτζιφιές στις Αλυκές.

Τό ΔΣ Βόλου.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ '40 ΚΑΙ ΚΑΤΟΧΗ

συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο

Δεν ήταν μόνο οι τροφές από τα ζώα που μας σώσαν ήταν κι άλλα διάφορα χόρτα απ' τη φύση. Είναι ένα χόρτο που λέγεται ξενήθρα. Είναι ξυνό και βγάζει βλαστάρια. Αυτά τα μαζέβαμε και τα τρώγαμε. Μαζέβαν επίσης οι γυναίκες τα διάφορα άγρια χόρτα αυτά που κάνουμε πίτα, τα ανακατέβαν με μια χούφτα αλεύρι μπομπούτα, καλαμποπήσιο δηλαδή και το ψήναν στη γάστρα. Αυτό ήταν το λεγόμενο λαχανόψωμο. Επίσης βγάζαμε τις ρίζες από κάτι αγκάθια και κάτι άλλα αγριολούλουδα που τα λέγαμε κουρκουσουές. Αυτά φυτρώνουν απέναντι στα ισώματα και στην καστανούλα πίσω απ' το στεφάνι. Αυτά βοήθησαν πολύ την καίσαρ-σταση γι' αυτό δεν πεθάναν στα χωριά από την πείνα. Αλλά και στις πόλεις δεν κάθησαν με τα χέρια σταυρωμένα. Πολλοί άρπαξαν ένα καλάθι στο χέρι βάλανε μέσα λίγα ψιλικά, τα πουλούσαν πάντοτε με αντάλλαγμα τρόφιμα, φασόλια, ρεβύθια, τραχανά, σιτάρι, καλαμπόκι, κ.λπ. Ερχόταν πολύ απ' αυτούς στο χωριό μας και θυμάμαι που διαλαλούσαν την πραγματία τους όπως βέργες, μπογιές, βελόνες, βελόνες, παραμάνες, τσακμάκια, τσακμακόπετρες, φυτήλια και σογιάδες. Μετά από κάμποσο καιρό δεν θυμάμαι πόσο - και αφού συνεχίζονταν η καταπίεση και τα βασανιστήρια και οι σκοτωμοί, άρχισαν να δημιουργούνται αντιστασιακές οργανώσεις και σιγά σιγά να βγαίνουν πολλοί στο βουνό. Τότε γράφτηκε και το πρώτο Αντιστασιακό τραγούδι και το τραγουδούσαν όλοι αντάρτες και πολίτες.

Άρχιζε με το πρώτο στιχάκι:

Έλληνες ακολουθήστε,
των ανταρτών τη φωνή,
να δείτε τι ωφελείστε
μες τη σκλαβιά τη στενή;

Όσο περνούσε ο καιρός το αντάρτικο δυνάμωνε.

Όμως προβληματίζονταν: δεν είχαν οπλισμό και πυρομαχικά. Ότι παλίο είχε ο καθένας κρυμμένο τα βγάλαν στην επιφάνεια και τα ξεσκούρισαν.

Θυμάμαι ακόμα είχαν κάνει εμφάνιση και τα πολύ παλιά όπλα. Δεν υπάρχουν τώρα, ήταν πολύ παλιά. Ήταν όπλα που έπαιρνε μόνο ένα φυσιγγί στη θαλάμι. Το βλήμα που είχε μπροστά η σφαίρα, δηλαδή ήταν πολύ χονδρό και ακάλυπτο, σκέτο μολύβι, χωρίς επένδυση όπως έχουν τα τωρινά και μπροστά στοργυλό όχι μυτερό. Αυτό ήταν το όπλο γκρας. Τώρα τέτοια όπλα μόνο στα μουσεία μπορεί να βρει κανένας. Έστω και μ' αυτά τα λίγα και πανάρχαια στην αρχή κατορθώναν και παίρναν απ' τους Ιταλούς και τους Γερμανούς όπλα και πυρομαχικά με τις μάχες που δίναν και τις ενέδρες που στήναν σ' αυτούς.

Βέβαια κάθε τέτοια ενέργεια που γινόταν πληρώνονταν πολύ ακριβά από τον άμαχο πληθυσμό. Είτε σε πόλη γινόταν αυτό είτε σε χωριό για αντίποινα. Αν βρισκόταν κοντά σε χωριά, καίγανε τα χωριά και σκοτώναν και ανθρώπους, αν δεν είχε φύγει κόσμος από τα χωριά. Το ίδιο γινόταν και στις πόλεις. Εκεί πολλούς σκοτώναν αλλά και πολλούς τους κρεμάγαν. Σήπανε κρεμάλες στις κεντρικές πλατείες και τους κρεμάγανε και τους αφήνανε κρεμασμένους δυο ή και τρεις μέρες για να τους βλέπει ο υπόλοιπος κόσμος να τρομοκρατείται για να μην μετέχει σε οργανώσεις αντιστασιακές ή γενικά να μην αγωνίζεται για τη λευτεριά του. Την ίδια τύχη είχε και το χωριό μας. Το κάψανε δυο φορές, μια οι Ιταλοί και μια οι Γερμανοί και μια φορά το βομβάρδισαν: ένα ιταλικό αεροπλάνο. Οι βόμβες πέσανε στο σπίτι του μακαρίτη, του Βασίλη Αλεξανδρή εκεί που μένει η αδερφή του η Αμαλία τώρα. Κάτω απ' το μαχαλά του Σωκράτη Τουλιά είχε τραυματιστεί η μακαρίτισσα η μάνα του στο κεφάλι ήταν σοβαρό το τραύμα αλλά γλύτωσε. Μαζί με τη γριά αυτή που τραυματίστηκε σκοτώθηκε και ένα μικρό παιδάκι του μακαρίτη του Κώστα Κυρίτη, αδερφός του Βασίλη και του Ηρακλή Κυρίτη. Το παιδάκι αυτό το κρατούσε η μάνα του στην αγκαλιά. Το παιδί σκοτώθηκε αλλά η μάνα δεν είχε πάθει τίποτα, ούτε γρατζουνιά και να σκεφτείτε ότι ήταν το μονακριβό της, δεν είχε άλλο.

Γι' αυτούς τους γονείς τότε δεν μπορούσες να βρεις λόγια παρηγοριάς να τους πεις; Μια και αναφέρω το όνομα του Βασίλη Αλεξανδρή, θα σας πω και λίγα λόγια για το ποιος ήταν και τη δράση είχε στην Αλβανία και μετά στην Εθνική Αντίσταση.

Ο Βασίλης Αλεξανδρής ήταν καλόκαρδος, φιλότιμος άνθρωπος, πολύ ψυχραιμός και γερός άνδρας. Ήταν ένα αληθινό παλικάρι. Στην Αλβανία από ότι άκουγα ήταν ήρωας. Πολλές φορές ψηφούσε τα πάντα, προχωρούσε μόνος του μέσα στο έδαφος που κατείχαν οι Ιταλοί και καμιά φορά όταν γύριζε στους άλλους έφερνε και μερικούς αιχμαλώτους Ιταλούς. Μετά στην κατοχή πήρε μέρος στην Εθνική Αντίσταση όπου τα είχε δώσει όλα, στο τέλος μέχρι και τη ζωή του. Σκοτώθηκε μέσα στην Καρδίτσα μαχόμενος με άλλους αντάρτες εναντίον των Γερμανών. Εκεί είχε παίξει κορώνα γράμματα τη ζωή του με τη μεγάλη ψυχραιμία που είχε.

Αυτά δεν τα θυμάμαι καλά γι' αυτό σας είπα να γράψουν μερικά άλλοι πιο μεγάλοι σε ηλικία που ζήσαν και αγωνίστηκαν μαζί με τέτοιους. Δεν ήταν μόνο ο Βασίλης Αλεξ...

έδρασε στην εθνική αντίσταση. Ήταν κι άλλοι πολλοί που δεν τους θυμάμαι. Ήταν ο μακαρίτης ο Θωμάς Τουλιάς Αδερφός του Σωκράτη και του Βασίλη Τουλιά. Άνθρωπος και άνδρας με όλη τη σημασία της λέξεως. Τέτοιοι άνθρωποι σπάνια γεννιούνται.

Συνέχεια στην επομένη εφημερίδα...
ΒΑΣΙΛΗΣ Σ. ΚΑΤΟΙΚΟΣ
ΒΟΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Του κ. Α. Ζαρκάδα - δικηγόρου

συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο

Μετά την ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοπόταμου στις 25-11-1942, αναπερώθηκε το ηθικό του κόσμου γενικά, όπως άλλωστε ήταν επόμενο και στο χωριό ερχόντουσαν συχνά μεμονωμένα αντάρτες ή 2-3 μαζί και οι άνθρωποι άρχισαν να ξεθαρρεύουν και να εξοικειώνονται με τη σκέψη της ανοιχτής ένοπλης σύγκρουσης με τους κατακτητές. «Θάνατος στο Φασισμό Λευτεριά στο Λαό» ήταν το σύνθημα. Επίσης άρχισε ν' ακούγεται το προσκλητήριο του ξεσηκωμού κατά των κατακτητών, το «Έλληνες ακολουθείστε των ανταρτών τη φωνή, να ζείτε τι οφελείστε μέσ' τη σκλαβιά την πικρή...».

Στην περιοχή του Βουνεσιού την εποχή αυτή βρισκόταν σε παρανομία και ο παλιός αγωνιστής Κώστας Καφαντάρης «Νικηταράς» (Βουνεσιώτης την καταγωγή), που τις μέρες των Χριστουγέννων 1942, εμφανίστηκε στο χωριό επικεφαλής μιας μεγάλης ομάδας ανταρτών, ανάμεσα στους οποίους ήταν και Βουνεσιώτες, κυρίως νέα παιδιά, με προοδευτικές αντιλήψεις και με διάθεση ν' αγωνιστούν για την πραγματοποίηση των βασικών σκοπών του ΕΑΜ, που ήταν αυτοί που τόσο ωραία τους είχε αναπτύξει, στο Βιβλιαράκι που κυκλοφόρησε παντού τότε, ο αιμίνηςτος μεγάλος δάσκαλος και αγωνιστής Δημ. Γληνός.

Το πρώτο δεκαήμερο του Γενάρη 1943, ήρθε ξαφνικά στο Βουνέσι, ο αρχηγός του ΕΛΑΣ Άρης Βελουχιώτης με μια μεγάλη ομάδα ανταρτών της περιοχής του, συνοδευόμενος από μερικούς Αργιθεάτες «αντάρτες» οι περισσότεροι από τους οποίους, αργότερα πέρασαν στον ΕΔΕΣ. Μεταξύ των άλλων στους Αργιθεάτες ήταν και ο γνωστός για τη δράση του, κατά των δημοκρατικών πολιτών, μεταπελευθερωτικά Χαραλ. Θεός.

1. Ο ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Στις αρχές Φεβρουαρίου 1943 έγινε στο Βουνέσι ο αφοπλισμός της ομάδας Κωστοπούλου (δεξιών τάσεων όπως είναι γνωστό), από τμήματα του ΕΛΑΣ του Αρχηγείου Αγράφων και την οργάνωση του ΕΑΜ Βουνεσιού.

Στην ομάδα αυτή, που αρχηγός ήταν ο Ταγματάρχης Κωστόπουλος, μετείχαν συνολικά 17 αξιωματικοί μόνιμοι του στρατού, ανάμεσα στους οποίους και ο Συνταγματάρχης τότε Στέφανος Σαράφης, που στη συνέχεια ανέλαβε τη στρατιωτική ηγεσία του ΕΛΑΣ, και 120 άνδρες περίπου.

Χαρακτηριστικό είναι το ότι όταν πλησίαζαν στο χωριό, αργά το απόγευμα, ένα συγκρότημα (όπως ονόμαζαν τότε τις οργανωμένες ομάδες) του ΕΛΑΣ, που βρισκόταν εκεί μ' επικεφαλής το Νικηταρά (Κώστα Καφαντάρη) παρατάχθηκε σε αμυντική διάταξη, με σκοπό να εμποδίσει την ομάδα Κωστοπούλου, να μπει στο χωριό, γιατί υπήρχαν πληροφορίες ότι σκοπός της πολυμελούς αυτής ομάδας (Κωστοπούλου) ήταν ο αφοπλισμός των ανταρτών του ΕΛΑΣ της περιοχής. Αλλά την ώρα ακριβώς εκείνη επέστρεφαν από τις εργασίες τους στα χωράφια, οι κάτοικοι του χωριού, που μόλις είδαν ν' αγριεύουν τα πράγματα, μπήκαν στη μέση, 4-5 απ' αυτούς ήρθαν σ' επαφή με τους αρχηγούς των ομάδων Νικηταρά και Κωστόπουλου και με την επιμονή τους κατάφεραν ν' αποφευχθεί τελικά η σύγκρουση.

Η ομάδα Κωστοπούλου συγκεντρώθηκε στην πλατεία του χωριού και κατά τα συμφωνηθέντα, με φροντίδες των υπευθύνων της οργάνωσης του χωριού, βρέθηκαν καταλύματα για τους άνδρες, εκτός από τους αξιωματικούς που όλοι μαζί πήγαν στο σπίτι του Αντισυνταγματάρχη Θεοδόση Κυριαζή, που ήταν Βουνεσιώτης την καταγωγή και έμεινε εκεί από το 1941 (που γύρισε από την Αλβανία) μαζί με τη γυναίκα του και την κόρη του.

Ο Θεοδόσης Κυριαζής, όταν αργότερα εμφανίστηκαν στην Καρδίτσα τα Ε.Α.Σ.Α.Δ., ανέλαβε διοικητής τους για την περιοχή της Καρδίτσας, όπως είναι γνωστό επίσης.

Κατά τη διάρκεια της νύχτας, ήρθαν στο χωριό κι άλλα συγκροτήματα ανταρτών του ΕΛΑΣ, που βρισκόταν στην περιοχή και με τη βοήθεια της οργάνωσης του χωριού, αθόρυβα και χωρίς να δημιουργηθεί επεισόδιο, έγινε ο αφοπλισμός της ομάδας Κωστόπουλου.

Την επομένη οι μεν αξιωματικοί της ομάδας αυτής (Κωστόπουλου) οδηγήθηκαν, από ένα συγκρότημα ανταρτών του ΕΛΑΣ, στο Αρχηγείο του Άρη Βελουχιώτη, στη Ρούμελη, οι δε αντάρτες συγκεντρώθηκαν στην πλατεία του Βουνεσιού, όπου τους δηλώθηκε, ότι αν θέλουν μπορούν να μείνουν στον ΕΛΑΣ, διαφορετικά μπορούν να φύγουν για τα σπίτια τους.

Συνέχεια στη σελίδα 5

ΚΑΤΟΧΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΗΛΙΑ Γ. ΝΑΣΙΑΚΟΥ

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο της Β.Φ. την έξοδο των κατοίκων του χωριού μας από το φόβο της Ιταλικής επιχείρησης, το καλοκαίρι του 1943 και ότι στο χωριό έμειναν λίγα ηλικιωμένα άτομα καθώς και ο αντισ/ρχης Θ. Κυριαζής, με την οικογένειά του. Είχε δώσει κι αυτός πίστη, στις διακηρύξεις της κατοχικής κυβέρνησης Αθηνών, που συνιστούσε στους Έλληνες αξιωματικούς, να μη φοβούνται τα κατοχικά στρατεύματα και να δηλώνουν την ιδιότητά τους σ' αυτά, οπότε δεν επρόκειτο να τους πειράξουν.

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στον καταλυισμό του βουνού, που ήταν οι περισσότεροι συγχωριανοί μας και οι υπόλοιποι, ήταν σκορπισμένοι σε άλλες περιοχές. Απο εκεί με αγωνία παρακολουθούσαμε νοερά την τύχη των σπιτιών μας στο χωριό με όλα τα υπάρχοντά μας, διότι όπως είναι γνωστό δεν μπορούσαμε να μεταφέρουμε παρά μόνο ελάχιστα χρειώδη και τρόφιμα. Εκεί στο βουνό δεν μπορούσαν να προσαρμοστούν εύκολα ούτε τα ζώα μας. Ετρώγαν ένα χόρτο σαν λάπατο που το λέγαν -στρωγγάνι- και τα προκαλούσε διάρροια. Τα ντόπια ζώα δεν τα πείραζε γιατί απόφευγαν να το τρώνε ή το είχαν συνηθίσει. Δεν πέρασαν όμως εκεί στο βουνό πολλές ημέρες, όταν στις 7-6-1943 γιορτή του Αγίου Πνεύματος νομίζω, είδαμε ότι απο τη θέση του χωριού μας, ανέβαινε προς τον ουρανό μια φαρδιά και πελώρια στήλη καπνού, που όλο και μεγάλωνε. Ολοι παγώσαμε και ώρες ολόκληρες μέναμε αποσβολωμένοι σαν αγάλματα, ακίνητοι με το βλέμμα στραμμένο προς το χωριό μας. Τα μάτια βουρκωμένα θάμπωσαν και με δυσκολία πλέον μπορούσαμε να παρακολουθούμε, αφήνοντας οι περισσότεροι επιφωνήματα στεναγμών και κατάρες στους εμπρηστές. Το χωριό μας καίγονταν απ' άκρη σ' άκρη και απο τα 350 περίπου σπίτια, δεν έμειναν ούτε 10. Την ίδια τύχη είχε και το διπλανό μας χωριό Μεσενικόλας που ακριβώς το ίδιο θέαμα παρουσίαζε. Επί ημέρες βλέπαμε δυο χαρακτηριστικές πλατιές στήλες καπνών, πάνω από τα δυο χωριά που καίγονταν. Ήταν τόσο μεγάλες, που ξεπρόβαλαν πάνω απο τις ράχες Αγίου Αθανασίου, Αλαταριές, Σημείου και Σταλού, που φυσικά έκρυβαν απο μας την απ' ευθείας ορατότητα των χωριών, γιατί ως γνωστόν βρίσκονται τα χωριά αυτά απο την ανατολική πλαγιά της οροσειράς αυτής.

Τις νύχτες βλέπαμε αντί των καπνών, την ανταύγεια της φωτιάς που ρόδιζε τον ορίζοντα και έμοιαζε με διαρκές γλυκοχάραμα καλοκαιρινής αυγής. Ελάχιστοι χωριανοί μας που είχαν καταφύγει και κρυφτεί κάτω απο το χωριό μας, καθώς και οι κάτοικοι των κάτω χωριών, βλέπανε απ' ευθείας τις τεράστιες πυρκαγιές και πολυχρωμες φλόγες απο τα κάθε είδους καϊόμενα υλικά και ακόμα διέκριναν ουρανομήκεις γαλάζιες φλόγες που εκτινάζονταν από τα καϊόμενα κρασιά και τσίπουρα που ήταν αποθηκευμένα σε μεγάλες ποσότητες στα υπόγεια και έπαιρναν διαδοχικά φωτιά. Ας δούμε όμως την τύχη που είχαν οι δυστυχείς υπερήλικες και άλλοι που έμειναν στο χωριό. Τα Ιταλικά στρατεύματα πριν φθάσουν, συνέλαβαν στην περιοχή Καπελίνας και αλλού, τους συγχωριανούς μας Γιώργο Ρεφενέ, Βασίλη Ρεφενέ, Παναγιώτα Ρεφενέ, Θωμά Σταμογιώργο, Γ. Σταμογιώργο και Αντώνη Καφετζή τους οποίους θανάτωσαν. Οι υπάρχοντες στην περιοχή μας αντάρτες, ντόπιοι και ξένοι έφεραν κάποια αναποτελεσματική αντίσταση και αποσύρθηκαν. Μέσα στο χωριό, οι Ιταλοί βρήκαν και τους Γιάννο Κοντοστέρη, Ελένη Γιαννάκου, Αγορίτσα Πετζοπούλου που μετά απο κακοποίηση τους θανάτωσαν επίσης. Γλίτωσαν το θάνατο μόνο δυο γυναίκες, η Παρασκευή Καφετζή (τυφλή γριά) και η Φωτεινή Κοντοστέρη που προσποιήθηκε την βαριά άρρωστη. Την οικογένεια Θεοδόση Κυριαζή τη βρήκαν στο σπίτι του Θ. Πετζοπούλου μαζί με τη γριά μάνα του. Δεν έκαναν βέβαια εξαίρεση οι Ιταλοί σ' αυτούς και τους κακοποίησαν άγρια όπως μεταγενέστερα αψηφούνταν ο ίδιος ο Θ. Κυριαζής που οικτρά μετάνοισε για το λάθος του να παραμείνει τότε στο χωριό. Παράπονο επίσης εξέφραζε και ο Θ. Πετζοπούλος για τη θανάτωση της μάνας του που είχε παραμείνει στο χωριό με τους ανωτέρω. Την οικογένεια Θεοδ. Κυριαζή, σύζυγο και κόρη του, δεν τους θανάτωσαν βέβαια, αλλά αφού την κακοποίησαν, την οδήγησαν πρώτα στον Άγιο Αθανάσιο και μετά την πήραν μαζί τους μέχρι την Καρδίτσα και τον ίδιο το Θεοδόση τον έστειλαν στις φυλακές στη Λάρισα και αργότερα τον ελευθέρωσαν. Το τραγικότερο θύμα της οικογένειας αυτής, ήταν νομίζω η κόρη τους Ελενίτσα, νεαρή τότε και αθώα καλοσυνάτη κοπέλα, που οι οδυνηρές αυτές εμπειρίες μαζί με άλλες, ίσως την τραυμάτισαν ψυχικά, σε σημείο που να εξελιχθεί αργότερα σε άτομο αποδιοργανωμένο ψυχικά και έτσι ακόμα να ζει σε σχετικό άσυλο στο Βόλο, όπου κάποτε την επισκέπτομαι και τη βλέπω.

Μετά λίγες ημέρες από το κάψιμο του χωριού και αφού μάθαμε ότι έφυγαν οι Ιταλοί, αρχίσαμε να κατεβαίνουμε απο τα βουνά και να πλησιάζουμε προς το χωριό μας. Ξανασταθεύουμε στη Νεβρόπολη στα χωράφια μας και όπως και άλλοι συγχωριανοί μας, εγώ με τη μάνα μου πήγαμε διερευνητικά στο χωριό να ιδούμε τι μπορούσαμε να κάνουμε. Μόλις φθάσαμε στη θέση Σκάλες, αντικρύσαμε θέαμα απίστευτα αποκρου-

στικό. Όλο το χωριό φαινόταν σαν μια απέραντη μαύρη απανθρακωμένη μάζα με στάχτες και ερείπια και έντονη μυρωδιά από τα αποκαϊδία. Αναλυθήκαμε σε νέα γοερά κλάματα και αισθανθήκαμε τα πόδια μας να τρέμουν και να μη μπορούν να μας κρατήσουν. Με πολλή δυσκολία κατηφορίσαμε και πήγαμε σπίτι μας, για να το βρούμε καμένο καθώς και όλους τους βοηθητικούς χώρους, σταύλους, αποθήκες κ.λ.π.

Δεν είχε απομείνει απολύτως τίποτα. Οι γυμνοί τοίχοι του διόροφου σπιτιού μας ήταν ακόμα όρθιοι, έτοιμοι όμως να γκρεμιστούν με την πρώτη βροχή ή καταιγίδα, διότι εκτός του ότι ήταν λιθολασποκίτοι και μικράς σχετικά αντοχής, είχαν καεί ακόμα και τα ξύλινα διαζώματα (ξυλοδεσιές) που φαινόταν μέχρι το βάθος καρβουνισμένα.

Θυμάμαι ακόμα ότι στον όροφο και στη θέση της άλλοτε κουζίνας μας, κρέμονταν μετέωρο στη θέση του ένα τηγάνι απο καρφί στο τοίχο. Από όλα τα υπάρχοντά μας δεν έμεινε απολύτως τίποτα. Λυπόμασταν να βγάλουμε διάφορα πράγματα και να τα σκορπίσουμε έξω, οπότε κάτι θα έμενε. Μερικοί συγχωριανοί μας προσπαθούσαν πριν φύγουν να κρύψουν σε διάφορες θέσεις ορισμένα πράγματα για να τα γλυτώσουν. Ένα ονομαστό υπόγειο θολωτό και ευρύχωρο καταφύγιο ήταν του Γ. Τσούλα στο οποίο πολλοί έκρυψαν πράγματα, αλλά δεν γλύτωσε τίποτα διότι μεταδόθηκε και σ αυτό η καταστρεπτική φωτιά. Σιγά σιγά και με άφατη θλίψη και πόνο, όλοι οι συγχωριανοί μας, ξαναγύρισαν στο χωριό. Προσπαθούσαμε η κάθε οικογένεια να στεγαστεί πρόχειρα όπως μπορούσε, φτιάχνοντας καλύβες, ή διορθώνοντας καμιά γωνιά μέσα στα ερείπια των καμένων σπιτιών. Ευτυχώς που ήταν καλοκαίρι και μας βοηθούσε τουλάχιστον ο καιρός. Πολλοί συγχωριανοί μας απελπισμένοι, κατέφυγαν και εγκαταστάθηκαν σε όσες αγροτικές καλύβες είχαν απομείνει σε διάφορες τοποθεσίες. Όσοι δεν είχαν αγροτικές καλύβες, φρόντισαν να φτιάξουν και έτσι δημιουργήθηκαν πολλές παροικίες (χειμαδιά) στις θέσεις Ράζια, Διάσελο, Πεταλίτη, Κατηνάρι, Αγιώργη κ.λ.π. Αυτοί οι πυρήνες οικισμών, έσωσαν κυριολεκτικά την κατάσταση, διότι εκεί οι συγχωριανοί μας μπόρεσαν να ξεχειμάσουν τα ζώα τους και να συντηρηθούν κάπως ευκολότερα, διότι το κλίμα ήταν ηπιότερο και τα χιόνια ελάχιστα σε σύγκριση με τη θέση του χωριού μας. Στο χωριό μέναμε τα παιδιά για το σχολείο, όσοι δεν είχαν χειμαδιά και όσοι καθημερινά ανεβοκατέβαιναν από τα χειμαδιά. Με τον καιρό ξεπεράστηκαν οι πρώτες δυσκολίες και καταθλίψεις και η ζωή ξανάρχισε πάντα δύσκολη, αλλά με αρκετό κουράγιο που ο ένας έπαιρνε από τον άλλο.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Συνέχεια από τη σελίδα 4

2. ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΣ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΣ ΒΟΥΝΕΣΙΟΥ

Κατά το τέλος της ίδιας εβδομάδας (ημέρα Σάββατο αν δεν κάνω λάθος), που έγινε ο αφοπλισμός της ομάδας Κωστόπουλου και κατά τις απογευματινές ώρες ακούστηκε στο χωριό βόμβος αεροπλάνου. Ήταν ένα πολεμικό αεροπλάνο απ' αυτά που βλέπαμε τακτικά την εποχή εκείνη. Αφού έκανε μερικούς ελιγμούς επάνω από το χωριό, σε μικρό σχετικά ύψος, πήρε τελικά την κατεύθυνση από Νταΐραγα προς Προφήτη Ηλία και έρριξε 5-6 ή περισσότερες μικρές βόμβες στο κέντρο του χωριού (η πρώτη έπεσε στον κήπο που είναι επάνω από τη Ζάβα), με αποτέλεσμα να σκοτωθεί ένα νήπιο, ο Γιώργος Κων/νος Κυρίτης, που ήταν εκείνη τη στιγμή στην αγκαλιά της μάνας του, σε κεντρικό δρόμο του χωριού, να τραυματιστεί η μάνα του καθώς και ο Σωτήρης Νταλογιώργος (γαμπρός από αδελφή του Νικηταρά), που μόλις είχε έρθει από την Καρδίτσα, με ένα μικρό βλήμα στην ουροδόχο κύστη, που τελικά πέθανε, σε 2-3 ημέρες σε Κλινική των Τρικάλων όπου μεταφέρθηκε, αφήνοντας τη γυναίκα του και 4 ανήλικα αγόρια. Επίσης τραυματίστηκε σοβαρά η Αμαλία Αλεξανδρή.

Η εμφάνιση των αντάρτικων συγκροτημάτων και η μαζικοποίηση των Οργανώσεων του ΕΑΜ, ιδιαίτερα στην ορεινή περιοχή της Καρδίτσας, καταθρούνθηκε τους Ιταλούς σε τέτοιο σημείο που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την Καρδίτσα, που έτσι έγινε η πρώτη ελεύθερη μεγάλη πόλη της Ελλάδας, από το Μάρτη μέχρι τον Οκτώβρη του 1943.

Μόλις έγινε γνωστό ότι οι Ιταλοί εγκατέλειψαν την Καρδίτσα, ο Νικηταράς που ήταν στα Κανάλια κατέβηκε με το συγκρότημά του στην πόλη και έγινε δεκτός με ενθουσιασμό από τον κόσμο. Η επίσκεψη αυτή ήταν η αφορμή να γίνει κι ένα τραγούδι το: «Νικηταράς κατέβηκε μια μέρα στην Καρδίτσα...», που το τραγουδούσαν για καιρό στην κατοχή.

Τον Οκτώβρη 1943, μετά τη συνθηκολόγηση των Ιταλών, στην Καρδίτσα και Τρίκαλα εγκαταστάθηκαν Γερμανικά τμήματα και με τα Ε.Α.Σ.Α.Δ. (Τάγματα Ασφαλείας) που επεκτάθηκαν στην περιοχή, η κατάσταση έγινε αφορμή, γιατί όσο φούντωνε το αντάρτικο στην περιοχή της Θεσσαλίας και σ' όλη την Ελλάδα και όσο μεγάλωναν οι δυσκολίες στο Ανατολικό Μέτωπο, με τις επιτυχίες του Σοβιετικού Στρατού κατά

ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ (ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ)

Το 1949 που επανήλθαμε στο χωριό μας μετά από δυο περίπου χρόνια εκτόπισης στο Παλιόκαστρο, βρήκαμε ένα τέλειο ρημαδιό. Δεν υπήρχε απολύτως τίποτα από προμήθειες. Σιτάρι, καλαμπόκι, κηπευτικά κ.λ.π. Ήταν όλα εγκαταλειμμένα, τα χωράφια γιατί δεν επιτρέπαν σε κανένα να περάσει τα Παλιοκαστρινά σύνορα για να καλλιεργήσει τα κτήματά του. Αποτέλεσμα ήταν να αντιμετωπίσουμε μια τρομερή κατάσταση. Τώρα υπήρχε το πρόβλημα για μεροκάματο. Πού όμως θα βρεθεί; Στην περιοχή της Καρδίτσας δεν υπήρχαν δουλειές.

Ανέκαθεν ετούτη η περιφέρεια ήταν χωρίς μεροκάματα, γιατί ην είχαν εγκαταλειμμένη οι κυβερνώντες του τόπου. Γι' αυτό ακόμα και σήμερα ανάλογα σε σύγκριση με άλλες περιοχές, στερείται ο νομός Καρδίτσας βασικά έργα που θά 'πρεπε να γίνουν πριν από πολλά χρόνια. Γι' αυτό το λόγο σήμερα το χωριό μας και γενικά η περιφέρεια, ερήμωσε από νέους ανθρώπους με αποτέλεσμα, τα γεροντάκια να μένουν εγκαταλειμμένα τα περισσότερα στο χωριό. Όχι γιατί τα παιδιά τους τους παρατάνε, αλλά γιατί δεν τους κάνει η καρδιά τους να εγκαταλείψουν το χωριό, τη γενέτειρά τους, γιατί εδώ γεννήθηκαν, μεγάλωσαν και κάνανε οικογένεια. Είναι τόσο δεμένοι με το χωριό, που προτιμούν να στερούνται το πολυτιμότερο αγαθό που υπάρχει στον άνθρωπο. Τα ίδια τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους, για να περάσουν την υπόλοιπη ζωή τους στον αγαπημένο τους τόπο, στο (χωριό). Επανερχομαι στη συνέχεια του επαναπατρισμού από το Παλιόκαστρο. Όπως είπαμε πιο πάνω, καμιά δουλειά στο χωριό, ούτε και στην Καρδίτσα υπήρχε. Γεμίσαμε τα τσουβάλια με παλιόρουχα και καμιά κουρελού, τα κόβαμε στον ώμο και εδώ παν οι άλλοι. Παίρναμε τα χωριά και τις πόλεις με τη σειρά για μεροκάματα. Τα πρώτα χρόνια πηγαίναμε στα χωριά χρόνια πηγαίναμε στα χωριά του Βόλου για μεροκάματα στις ελιές.

Έτσι εξοικονομούσαμε κανένα φιλό και λίγο λάδι για να βγάλουμε το χειμώνα. Μετά από λίγα χρόνια, συγκεκριμένα το 1954 έγινε ο μεγάλος σεισμός στο Βόλο. Τότε θέλοντας και μη η Κυβέρνηση έδωσε αρκετά δάνεια στους σεισμοπαθείς για να αρχίσει η ανοικοδόμηση. Έτσι στο Βόλο άνοιξαν αρκετά οι δουλειές, παρ' όλο που ο σεισμός έφερε τη μεγάλη καταστροφή, έφερε όμως και αρκετές δουλειές για όλους τους ανέργους των γύρω περιοχών και σ' αυτούς ήμασταν και μεις οι Βουνεσιώτες.

Το 1954 με το σεισμό στο Βόλο πήγαμε αρκετοί Βουνεσιώτες εκεί για δουλειά. Ήτανε μαζεμένοι εργάτες από διάφορες περιοχές. Δουλεύαμε σε διάφορες δουλειές, καταδαφίσεις, σε εργολάβους ταϊμέντα, κ.λ.π. Το βράδυ κοιμόμασταν σε αντίσκηνα που έστησε ο στρατός. Μετά από λίγες μέρες δουλειάς ήρθαμε στο χωριό για να αλλάξουμε ρούχα, Σαββατοκύριακο. Η θεία μου Χρυσόστομια Κατοίκου μας παρακάλεσε να πάρουμε και το θείο Χρυσόστομο για κανένα μεροκάματο. Ο ίδιος όμως υποδεχό τον λόγο δεν το ήθελε. Μετά από πολλές πιέσεις αποφάσισε να έρθει μαζί μας. Φθάσαμε στο Βόλο την άλλη μέρα, και την επομένη το πρωί, βγήκαμε στο καθορισμένο στέκι. Στο καφενείο Τζέφου, να βρούμε δουλειά για το Χρυσόστομο.

Όσπου να βρούμε δουλειά ο Χρυσόστομος βλέποντας πολύ κόσμο, και αυτοκίνητα τον έπιασε φόβος κι άρχισε τις διαμαρτυρίες.

Άκουγε και τον καταστηματούχο που φώναζε φυλαχτείτε από τα αυτοκίνητα, ανεβείτε στο πεζοδρόμιο. Είχε διαταγή από την αστυνομία.

— Πάμε να φύγουμε, θα πάμε χαμένοι εδώ μέσα, θα μας κόψουν τα αυτοκίνητα. Τέλος την άλλη μέρα τον παραδώσαμε σε κάποιο μάστορα που έκανε σοφάτισμα για να φτιάχνει και να κουβαλάει λάσπη. Το βράδυ βγήκαμε να τον παραλάβουμε σε μέρος που είχαμε κανονίσει.

Γυρίζουμε εδώ - εκεί πουθενά Χρυσόστομος. Άλλαξε σημείο και τον χάσαμε. Αποτέλεσμα ήταν να τον φέρει την νύχτα ώρα 12:30 τα μεσάνυχτα ο χωροφύλακας τις περιπολίας

των Γερμανών που τότε τους είχε πάρει η κάτω βόλτα, η λύσσα των κατοχικών στρατευμάτων στην Ελλάδα και των Ταγμάτων Ασφαλείας που αγωνίζονταν στο πλευρό τους, κατά της Εθνικής Ανστάσης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, μεγάλωνε.

(η συνέχεια στο επόμενο φύλλο)

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΝΑΔΡΟΜΕΣ

.ΜΗΝΑΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ Πρίν 68 χρόνια. Δεκεμβρης του 1920. Ο βασιλιάς Κων/νος επιστρέφει στην Ελλάδα, μετά από δημοψήφισμα που οργάνωσαν οι φιλοβασιλικές παρατάξεις. Ο Βενιζέλος στο περιθώριο και η Συνθήκη των Σεβρών δεν θα υλοποιηθεί ποτέ.

Πρίν 45 χρόνια. Στις 2-12-43 η αντεπίθεση των αντατών αναγκάζει τους κατακτητές να αποχωρήσουν απ τη Νεβρόπολη. Το αεροδρόμιο της πάλι ελεύθερο. Τον ίδιο μήνα οι βάρβαροι κατακτητές εκτελούν ομαδικά πάνω από 700 πατριώτες στα Καλάβρυτα. Βαρύ το τίμημα της Ελευθερίας...

Πρίν 44 χρόνια. Συλλαλητήριο της αριστεράς στην Αθήνα βάφεται στο αίμα. Η αστυνομία πυροβολεί και να σκοτώνει 15 διαδηλωτές, δεκάδες οι τραυματίες. Με την παρέμβαση των Εγγλέζων, αρχίζουν τα Δεκεμβριανά, η έναρξη του εμφύλιου...

Πρίν 21 χρόνια. Στις 13-12-67 ο βασιλιάς εκδηλώνει αντιπραξικόπημα - παρωδία κατά της Χούντας.

Πρίν 14 χρόνια Δημοψήφισμα στις 8-12-74 για την τύχη του πολιτεύματος. Η Βασιλεία καταργείται, αφού 70% αρνείται να είναι -υπήκοος- του βασιλιά και επιμένει να είναι Πολίτης προεδρευόμενης Δημοκρατίας...
Επιμέλεια Ν.Ι.Π.

στα αντίσκηνα, και από τις φωνές ξύπνησε όλη η εργατιά. Τον βλέπουμε κάποια στιγμή και ήταν σοφτισμένος τέλεια σαν να τον πέρασες τα πρώτα χέρια σοφάτισμα. Δεν ήξερε ο φουκαράς να δουλέψει λάσπη, κι ερχόταν όλο το υλικό απάνω του. Άρχισε να φωνάζει, θέλω να φύγω ταχιά, δεν κάθομαι εδώ να πεθάνω. Τον κρατήσαμε με αρκετή δυσκολία για δυο μέρες ακόμα και τον πήγαμε μετά στο σταθμό προς αναχώρηση.

Όπως μας τα έλεγε μετά ο μακαρίτης ο πατέρας μου γυρίζοντας στο χωριό άρχισε η φαγούρα με τη θεία Χρυσόστομια. — Γιατί έφυγες; Όλος ο κόσμος δουλεύει, πείσε, δείξε, κ.λ.π. Ο Χρυσόστομος για να αποφύγει την κατακραυγή άρχισε να προβάλλει διάφορα φοβερά εμπόδια που συνάντησε. — Πάμε να σε πρώτα βρε παλαβή! — Πού να ζήσω εκεί, έβγινάμαν σίενα μέρος κι ήταν μιλιούνια η λαός, κι να φωνάζουν μη τα χουνιά: Φυβγάσατι... θα σας κόψουν ταυτοκίνητα! Πού δε μας έκοψαν να γένει ένα σημάδι; και τότε θα σέλιγα γω μαρ' παλαβή. Αυτά με το θείο μας Χρυσόστομο. Άπειρος από οικοδομική δουλειά και ξενιτειά δεν άντεξε πάνω από τρεις μέρες εργασία. Και αφού ετούτο το ιστορικό εντάσσεται στα κωμικοτραγικά όπως το χαρακτηρίζουμε θα σας διηγηθώ ένα περιστατικό που το ζήσαμε το έτος 1951 τον Ιούνιο στο παζάρι της Καρδίτσας, του Αγίου Κωνσταντίνου. Εγώ και ο ξάδερφός μου Γιώργος Τσάβαλος, την παραμονή του παζαριού κατεβήκαμε στην πόλη και αρχίσαμε να βάζουμε σχέδια πως θα μπορέσουμε να εξοικονομήσουμε καμιά δεκάρα. Αποφασίσαμε να πουλήσουμε λεμονάδες. Χρειάζομασταν όμως ένα καρότσι κι ένα βαρέλι, για να βάζουμε τις λεμονάδες μαζί με πάγο, για να γυρίζουμε να πουλάμε το εμπόρευμα. Στην οδό Καραϊσκάκη πιο πριν από το γνωστό μαγαζί του Φόλα αντιληφθήκαμε ένα καροτσάκι στο βάθος της αυλής. Χτυπήσαμε την πόρτα και μας άνοιξε ο Σεραφείμ Τσαγανός, από το Μεσενικόλα. Συμφωνήσαμε και νοικιάσαμε το καρότσι και ένα μισοβάρελο για δυο μέρες με το ποσό των πέντε 5 δραχμών. Αφού κανονίσαμε με το πρατήριο πείραμε τις λεμονάδες και τον πάγο και βγήκαμε στο παζάρι. Γυρίζαμε τώρα από στέκι σε στέκι στους ζωοπαζαριώτες και πουλάγαμε το πράμα. Έκανε όμως μεγάλη ζέστη και χρειαζόταν δυο ως τρεις φορές να αναπληρώνουμε τον πάγο που έλιωνε στο βαρέλι. Έλεγα στο Γιώργο να πάει για πάγο αλλά μάταια έχανα τα λόγια. Ο Γιώργος είχε το σκοπό του. Φεύγοντας εγώ για να φέρω πάγο, ο Γιώργος λόγω ζέστης κατέβαζε πεντέξι λεμονάδες ο ίδιος. Γυρίζοντας βρήκα αρκετά μπουκάλια άδεια και χαϊρόνισα γιατί έβλεπα να φεύγει το πράμα. Όταν όμως την άλλη μέρα κάναμε το λογαριασμό για να δούμε το κέρδος τρομάξαμε. Βγάζαμε τα χρεωστούμενα για λεμονάδες, ενοίκιο, καρότσι, βαρέλι. Για μας το κέρδος τις δυο μέρες που ξελαρυνγιάστηκαμε μας έμεινε το ποσό 12 δραχμές. 14 λεμονάδες μας βγαίνουν έλεμμα. Γιατί Γιώργο του λέω συνέβηκε αυτό; Και εις απάντηση μου λέει: Πρέπει να ήταν άδεια τα μπουκάλια από κει. Πληρώσαμε υπόλοιπο στο πρατήριο και κυλώντας το καρότσι, φθάνουμε στην είσοδο της αυλής του Σιαραφώ. Σταματάμε για λίγο και κάνουμε έκτακτο συμβούλιο. Έχομαι δώδεκα δραχμές να δώσουμε πέντε για το καρότσι θα μας μείνουν επτά δραχμές. Θα πάμε με τα πόδια στο χωριό, δεν υπάρχει άλλη λύση, το καρότσι πρέπει να πάει μόνο του μέσα. Πριν απ' την αυλή υπήρχε διάδρομος πλακόστρωτος περί τα δέκα μέτρα και μετά ήταν η πόρτα του σπιτιού. Το φέραμε ακριβώς στη μέση του διαδρόμου όπως ήταν με το βαρέλι πάνω του άδειο. Λέω στο Γιώργο. Εγώ θα κοιτάζω γύρω μήπως μας βλέπει κάποιος και θα σου κάνω σινιάλο από απέναντι, να το δώσεις μια μεγάλη σπρωξιά για να πάει κοντά στην πόρτα, να ακούσουν το θόρυβο και να βγουν να το μαζέψουν κι εμείς θα το βάλουμε στα πόδια. Θα ήταν η ώρα 3:30 μεσημέρι, Ιούνιος μήνας, ώρα αναπαύσεως. Έδωσα σινιάλο στο Γιώργο και έγινε η έκρηξη. Έδωσε μια γερή σπρωξιά στο καρότσι με τις σιδερένιες ρόδες και το παλιόβαρελο απάνω που κατά τη διαδρομή ανατράπηκε όπως διαπιστώσαμε και ο κόσμος φαντάζεσθε, όσοι ήταν στη γειτονιά πλήρωσαν ψυχική οδύνη.

Εμείς το βάλαμε στα πόδια και εξαφανιστήκαμε.

Γιάννης Κατοίκος Καρδίτσα

Η έκδοση της εφημερίδας εξαρτάται άμεσα από τις συνδρομές των αναγνωστών, ενισχύστε οικονομικά την ΒΟΥΝΕΣΙΩΤΙΚΗ ΦΩΝΗ, την δικιά μας φωνή...

ΒΟΥΝΕΣΙΩΤΙΚΗ
ΦΩΝΗ

Δίμηνη Εφημερίδα
του Συνδέσμου Απανταχού
Μορφωθωτών
Δ/νση: Αγίας Αναστασίας 5
Περσιός ΑΘΗΝΑ
Τ.Κ. 142 32
ΤΗΛ.: 5019.686
975.2345

Διευθύνεται από
Συντακτική Επιτροπή
Υπεύθυνος Έκδοσης
Γ.Σ. Κοντοστέργιος
Υπεύθυνος Τυπογραφείου
Τάσος Οικονομίδης
Μ. Αντύπα 90, Ηλιούπολη
Τηλ.: 994.2552

• Τα ενυπόγραφα κείμενα
εκφράζουν τις απόψεις
του συγγραφέα.
• Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

περιοχής, αντάξια της ιστορίας της. Η οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη μπορεί να επιτευχθεί μέσα από μια σειρά έργων.

Τα έργα αυτά, όπως θα αναλυθούν στη συνέχεια, θα στοχεύουν στην αύξηση αποδοτικότητας των κτημάτων και στην τουριστική ανάπτυξη.

Α' ΑΡΔΕΥΤΙΚΑ ΕΡΓΑ: Υπάρχουν ορισμένες περιοχές της κοινότητας Μορφοβουνίου που θα μπορούσαν να είναι εξαιρετικά αποδοτικές και να εξασφαλίζουν ικανοποιητικό εισόδημα το χρόνο, αν φυσικά υπήρχε νερό. Για παράδειγμα η «Ράζια» είναι από τις περιοχές που μπορεί να μεταβληθεί σε εύφορη και αποδοτική αν εξασφαλισθεί νερό. Η άρδευση της «Ράζιας» μπορεί να γίνει με συστήματα δεξαμενής που θα στέλνουν νερό σε όλα τα χωράφια μέσα από ένα κλειστό δίκτυο σωλήνων. Το νερό που θα αποθηκεύεται στις δεξαμενές μπορεί να αντλείται από τη μικρή λίμνη που βρίσκεται κάτω απ' το υδροηλεκτρικό εργοστάσιο της ΔΕΗ, στη Μητρόπολη.

Οι περιοχές «Αγιώργη» - «Κατ' νάρι» τα τελευταία χρόνια τείνουν να μεταβληθούν σε ένα σύγχρονο αμπελώνα. Όμως υπάρχουν εκατοντάδες στρέμματα που μένουν ακαλλιέργητα ή έχουν μικρή απόδοση. Σίγουρα κι εδώ τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά αν το αστείρευτο νερό απ' τις βρύσες του «Αγιώργη», πότιζε συστηματικά την περιοχή. Το φετεινό καλοκαίρι απόδειξε ότι επιβάλεται η κατασκευή μιας μεγάλης δεξαμενής και ένα δίκτυο σωλήνων άρδευσης. Πολλά αμπέλια δεν θα είχαν ξεραθεί αν υπήρχε νερό...

Το κλειστό δίκτυο άρδευσης (σωλήνες) είναι το πιο σύγχρονο και έχει ελάχιστες απώλειες νερού. Έχει δε εφαρμοσθεί με επιτυχία σε πολλές περιοχές (π.χ. Μεσολόγγι).

Αυτά τα δυο αρδευτικά έργα μπορούν να μετατρέψουν τα χέρσα χορτολιβάδα σε αποδοτικά και κερδοφόρα κτήματα και περιβόλια. Θα ενισχύσουν το εισόδημα αυτών που ήδη καλλιεργούν και θα παρακινήσουν τους υπόλοιπους. Δεν χρειάζεται νομίζω να επιμείνω για την αξία των παραπάνω έργων.

Αποψη της Ράζιας.
Τα χορτολιβάδα μπορούν να μεταβληθούν σε εύφορα κτήματα

Τα χρήματα για την κατασκευή τους μπορούν να βρεθούν από διάφορες πηγές όπως π.χ. αυτοχρηματοδότηση ανάλογη μεταστρέμματα, δανειοδότηση από των Α.Τ.Ε., επιχορηγήσεις, και διάφορες επιδοτήσεις από προγράμματα της Ε.Ο.Κ. Το δάνειο μπορεί να εξοφληθεί από τα ίδια τα έργα. Τα πρώτα χρόνια καθέναν θα πληρώνει ανάλογα με τα κυβικά μέτρα νερού που θα ξοδεύει με μια τιμή συμβολική.

Β' ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ. Το χωριό μας έχει αρκετά πλεονεκτήματα, γι' αυτό και συγκεντρώνει τις προτιμήσεις πολλών φίλων και επισκεπτών, κυρίως τη θερινή περίοδο. Η θέα προς τον κάμπο, το καλό κλίμα, αέρας δροσερός, κοντινή απόσταση από την πόλη της Καρδίτσας και η γνωστή σε όλους φιλοξενία, κάνουν πολλούς ντόπιους και ξένους να επισκέπτονται το χωριό. Αυτή η τουριστική κίνηση μπορεί να αυξηθεί.

Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΞΕΝΩΝΑ μπορεί να αποτελέσει το πρώτο βήμα της τουριστικής ανάπτυξης. Με τη σωστή προβολή και σε συνεργασία με το θεσμό του Κοινωνικού Τουρισμού και με δεδομένη την τουριστική αξιοποίηση της Λίμνης, ο κοινοτικός Ξενώνας μπορεί να λειτουργήσει δυναμικά. Έπειτα η αυξανόμενη ρύπανση των θαλασσών και οι νέες αντιλήψεις για τον τουρισμό, δικαιολογούν την αισιόδοξη αυτή άποψη. Εξάλλου με το σκεπτικό αυτό ξεκίνησαν και οι άλλες κοινότητες της περιοχής Νεβροπόλεως. Το κόστος του Ξενώνα μπορεί να καλυφθεί σχεδόν ολόκληρο απ' το κράτος ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων, Υπ. Εθνικής Οικονομίας, ΑΤΕ κ.λπ., όπως ακριβώς κάλυψαν και τους άλλους Ξενώνες της περιοχής (βλ. προηγούμενο φύλλο Β.Φ.). Αν μάλιστα ολοκληρωθεί η κατασκευή του γηπέδου, τότε ο Ξενώνας θα μπορεί να χρησιμοποιηθεί από ποδοσφαιρικά σωματεία για τις θερινές προπονήσεις.

Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ είναι μια άλλη μορφή τουριστικής ανάπτυξης που μπορεί να δώσει τη δυνατότητα, σε πολλούς μόνιμους κατοίκους των αστικών κέντρων, να περνούν τις διακοπές τους κάθε χρόνο εκεί. Το θέμα των οικοπέδων δεν είναι άγνωστο, και έχει τεθεί αρκετές φορές από πολλούς Βουλευτές και φίλους που θα ήθελαν να κτίσουν ένα σπίτι, για τις διακοπές και για μόνιμο τόπο διαμονής, μετά την συνταξιοδότησή τους.

Η διανομή οικοπέδων απ' την κοινότητα σε μια συμβολική τιμή θα έχει πολλαπλά θετικά αποτελέσματα. Εκτός του ότι θα ικανοποιηθεί το όνειρο πολλών χωριανών για ένα δικό τους σπίτι στο χωριό, θα υπάρξουν θετικές επιδράσεις στην οικονομική και κοινωνική ζωή της περιοχής γενικότερα. Το ταμείο της κοινότητας θα ενισχυθεί σημαντικά απ' τις πωλήσεις των οικοπέδων. Σιγά - σιγά όλοι θα κτίζουν και για χρόνια θα υπάρχει δουλειά για τους χωριανούς οικοδόμους. Τα χρήματα που θα δαπανώνται για την κατασκευή και συντή-

ρηση θα είναι μια διαρκής οικονομική ένεση. Με τη διανομή οικοπέδων το χωριό θα μεταβληθεί σε ένα μικρό αθόρυβο εργοτάξιο.

Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι δεν θα αποξενωθούν τελείως όσοι έχουν φύγει για τις μεγάλες πόλεις. Γι' αυτούς και τα παιδιά τους το σπίτι στο χωριό θα είναι πόλος έλξης. Το θέμα όμως των οικοπέδων δεν εξαντλείται σε λίγες γραμμές και ούτε είναι στις προθέσεις του σημειώματος. Σίγουρα όμως πρέπει να ρυθμιστεί έγκαιρα, πριν είναι αργά. Ας μην ξεχνάμε ότι αρκετοί χωριανοί αγόρασαν οικοπέδα ενισχύοντας έτσι άλλες περιοχές, αφού δεν μπόρεσαν να βρουν στο Μορφοβούνι...

Ασφαλώς οι δυνατότητες ανάπτυξης του χωριού μπορούν να διευρυνθούν υπάρχουν και άλλοι τομείς που προσφέρονται για αξιοποίηση. Καλό παράδειγμα είναι η δημιουργία του καστανόδασους, όπως παρουσιάστηκε σε προηγούμενα σημειώματα. Όμως όσες προτάσεις κι αν διατυπωθούν και όσες προοπτικές κι αν υπάρχουν, δεν θα καρποφορήσουν αν δεν εξασφαλισθεί η δραστηριοποίηση της ίδιας της κοινότητας και η συνεργασία με τους Συλλόγους. Και κάτι ακόμα: Για να υπάρξει ανάπτυξη πρέπει να εργάζονται όλοι για τον ίδιο σκοπό, απαλλαγμένοι από μικροεγωισμούς και στενά μικροσυμφέροντα.

Τα τελευταία χρόνια έχουν διαμορφωθεί ορισμένες συνθήκες που ευνοούν την ανάπτυξη. Υπάρχουν αναπτυξιακοί νόμοι, τα Μ.Ο.Π., οι επιδοτήσεις που εξασφαλίζουν οικονομικούς πόρους. Υπάρχει ο Αναπτυξιακός Σύνδεσμος Κοινοτήτων της Λίμνης «Ν. ΠΛΑΣΤΗΡΑ», μέσα από τον οποίο μπορούν να προωθηθούν τα ζητήματα τουριστικής ανάπτυξης. Υπάρχουν προσωπικότητες που μπορούν να βοηθήσουν στην κατεύθυνση αυτή. Γενικά οι συγκυρίες είναι ευνοϊκές για αναπτυξιακές πρωτοβουλίες. Η ευθύνη της υλοποίησης βαρύνει όλους μας. Αν αδρανήσουμε είναι σίγουρο ότι, όχι μόνο θα χάσουμε το «τραίνο του 92» αλλά θα παραμείνουμε εφ' όρου ζωής είτε μόνιμοι κάτοικοι είτε επισκέπτες μιας φτωχής απομονωμένης κοινότητας, που θα περιμένει πάντα τον ερχόμενο Δεκαπενταύγουστο...

Παναγιώτης Ι. Νάνος

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Δυό χρόνια ζωής συμπληρώνει η Βουλευσιώτικη φωνή. Σ αυτό το διάστημα έδωσε την δυνατότητα να εκφράσουν τις απόψεις τους πολλοί χωριανοί και να ενημερωθούν σχεδόν όλοι, για τις δραστηριότητες των Συλλόγων και για όλα όσα ενδιαφέρουν τους Βουλευσιώτες. Η εφημερίδα αποτέλεσε το μέσο επικοινωνίας όλων των Ξενιτεμένων Βουλευσιωτών.

Με ατέλειες και ελλείψεις στην αρχή και με διαρκή αγώνα της Συντακτικής Επιτροπής, η Β.Φ. βελτιώνεται συνεχώς, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις όλων. Το πέρας της εφημερίδας στη φωτοσύνθεση έκανε πολλούς να την αγαπήσουν περισσότερο. Τα αποτελέσματά της είναι εμφανή. Όμως η φωτοσύνθεση γέννησε και ένα πρόβλημα:

Ανέβασε το κόστος έκδοσης. Παρόλα αυτά και όσο η οικονομικές δυνατότητες το επέτρεπαν συνεχίσαμε την έκδοσή της και μάλιστα εξασέλιδης.

Όμως οι τελευταίες αυξήσεις της φωτοσύνθεσης (46%), καθώς και οι αυξήσεις χαρτιού και εξόδων εκτύπωσης, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο.

Επι δυό χρόνια στέλνουμε σε όλους τους Βουλευσιώτες την εφημερίδα, στις διευθύνσεις που έχουμε. Πολλές φορές παρακαλέσαμε να μας γνωρίζετε τις νέες διευθύνσεις σας, σε περίπτωση αλλαγής.

Συνεχίζουμε να πιστεύουμε ότι πρέπει όλοι να την διαβάζουν, να την ελέγχουν και να την στηρίζουν. Όμως κάποιο ποσοστό αναγνώστών δεν έχει στείλει ούτε μία συνδρομή αυτά τα δυό χρόνια...

Καλούμε «και πάλι όλους τους αναγνώστες της Β.Φ. να στηρίζουν την εφημερίδα με οποιονδήποτε τρόπο. Κιάς μην ξεχνάμε ότι εκτός από την οικονομική υποστήριξη, χρειαζόμαστε και τις συνεργασίες.

Η ΣΥΝΤΑΞΗ

ΣΥΝΤΟΜΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Με σοβαρές αξιώσεις κατεβαίνει στο τοπικό ερασιτεχνικό πρωτάθλημα η ποδοσφαιρική ομάδα του χωριού μας. Ο «Μαύρος Καβαλάρης» προβλέπεται να πρωταγωνιστήσει στο φετεινό πρωτάθλημα. Η ομάδα είναι ενισχυμένη με νέα παιδιά που τελείωσαν την στρατιωτική τους θητεία και με νέους Βουλευσιώτες που πηγαίνουν από άλλες πόλεις στο χωριό για το σκοπό αυτό. Ο Σύλλογος και η Συντ. Επιτροπή της εφημερίδας τους εύχονται καλή επιτυχία στο πρωτάθλημα και με την λήξη του να γιορτάσουμε την άνοδο της ομάδας στην επόμενη κατηγορία.

ΝΕΑ ΠΥΡΚΑΓΙΑ.

Κι άλλη πυρκαγιά ξέσπασε τον Οκτώβριο στην περιοχή Αγιώργη του χωριού μας. Η φωτιά βοηθούμενη από την παρατεταμένη ανομβρία εξαπλώθηκε γρήγορα στην γύρω περιοχή και προκάλεσε ζημιές. Αρκετά νεόφυτα αμπέλια και δένδρα καταστράφηκαν. Η φωτιά προκλήθηκε μάλλον από αναμμένο τσιγάρο και εκδηλώθηκε στη στάση των λεωφορείων.

ΤΟ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ανάμεσα στα άλλα προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα μας είναι και το Δημογραφικό. Είναι από εκείνα τα προβλήματα που δεν έχει άμεση επίπτωση στο σύνολο των κατοίκων, αλλά οι συνέπειές του μακροπρόθεσμα θα αποδειχθούν ολέθριες για την πορεία της ίδιας της χώρας. Το δημογραφικό είναι από τα σοβαρότερα προβλήματα, αφού σε λίγα χρόνια, με την υπογεννητικότητα που υπάρχει, θα αρχίσει για πρώτη φορά να μειώνεται ο πληθυσμός της χώρας μας.

Το δημογραφικό πρόβλημα ξεκίνησε με τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και οξύνθηκε με τον εμφύλιο. Την περίοδο '40-'49 η Ελλάδα έχασε ένα σημαντικό ποσοστό του πληθυσμού της και μάλιστα το πιο παραγωγικό. Τις δεκαετίες '50-'60 το πρόβλημα συνεχίστηκε με τη μαζική μετανάστευση των Ελλήνων εργατών στις βιομηχανικά αναπτυγμένες χώρες.

ΠΙΝΑΚΑΣ 1

ΕΤΟΣ	ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ	ΘΑΝΑΤΟΙ
1951	155.422	57.508
1961	150.716	63.955

Στη δεκαετία που διανύουμε το πρόβλημα έχει μπει σε μια νέα φάση, αρκετά ανησυχητική. Η μείωση των γεννήσεων που σημειώνεται χρόνο με το χρόνο κάνει την κατάσταση δραματική. Ο πίνακας που ακολουθεί δεν αφήνει περιθώρια αισιοδοξίας.

ΠΙΝΑΚΑΣ II

ΕΤΟΣ	ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ
1980	148.134
1981	140.953
1982	137.275
1983	132.608
1984	125.724
1985	116.481
1986	112.911
1987	110.000

Αν οι γεννήσεις συνεχίσουν να μειώνονται με τον ίδιο ρυθμό σε λίγα χρόνια θα μιλάμε για στασιμότητα πληθυσμού. Σε μια δεκαετία θα μετράμε τα ποσοστά μείωσης του πληθυσμού. Σύμφωνα λοιπόν με τα στοιχεία της Στατιστικής Υπηρεσίας την εξαετία '80-'86 είχαμε:

ΠΙΝΑΚΑΣ III

ΕΤΟΣ	ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ	ΘΑΝΑΤΟΙ
1980	148.134	87.282
1986	112.911	91.783

Με άλλα λόγια, το 1980 η φυσική αύξηση του πληθυσμού ήταν 60.852 άτομα και το 1986 21.128. Απ' τους παραπάνω αριθμούς βγαίνει το συμπέρασμα ότι οι γεννήσεις παιδιών μειώθηκαν κατά 24,2% και οι θάνατοι αυξήθηκαν κατά 5%. Από τα στοιχεία αυτά φαίνεται ότι αν δεν σταματήσει η συνεχής μείωση των γεννήσεων και συνεχιστεί η ίδια κατάσταση στη χώρα μας θα αρχίσει να μειώνεται ο πληθυσμός. Τα αποτελέσματα θα είναι καθοριστικά για την οικονομική ζωή και για την ίδια την ύπαρξη της χώρας αφού θα καταστήσει μια γερασμένη χώρα με πολλούς συνταξιούχους και λίγο νεανικό πληθυσμό. Αν μάλιστα συγκρίνουμε την κατάσταση της χώρας μας με άλλα κράτη, τότε η εικόνα γίνεται πιο μαύρη. Η γειτονική Τουρκία υπολογίζει σε μια 15ετία να ξεπεράσει τα 100.000.000 (εκατό εκατομμύρια!!!) κατοίκων.

Το δημογραφικό πρόβλημα έχει φτάσει σε ένα οριακό σημείο. Αποτελεί μέγιστο εθνικό πρόβλημα, και έτσι πρέπει να αντιμετωπισθεί από την Πολιτεία. Είναι καιρός να ασκηθεί μια πολιτική τέτοια, ώστε να σταματήσει η συρρίκνωση του ελληνικού πληθυσμού.

* Τα στοιχεία είναι από την Ε.Σ.Υ.Ε.

